

I tromesečje

Subota, 2. januar 2027.

"ON BEŠE VIDELO..."

Još jednom smo zakoračili u novi period vremena od novih 365 dana, koji nam Bog, u svojoj milosti, još jednom poklanja. Koliko će još takvih vremenskih perioda biti poklonjeno pojedincu i celoj našoj planeti, to zaista niko od nas ne zna. Mnogi nisu verovali ni da ćemo i ovu 1996. godinu dočekati na zemlji. Ali evo, mi smo još uvek tu.

Da li je ispravno ovo što smo do sada rekli? Da li je i ova godina poklon od Boga, kao još jedna u dugom nizu do sada poklonjenih godina? Ako je to tačno da nam ih On stalno i iznova poklanja, onda za to mora da postoji i neki jak razlog. Sa kojim ciljem On to iznova i iznova čini?

Da to možda ne znači da smo one prethodne loše iskoristili? Da nam On možda ne daruje stalno nove i nove godine pokušavajući time da nam pruži nove prilike da ispravimo propuste prošlosti?

Jesmo li u stanju da pogledamo istini u oči? Možemo li izneti neku drugu tvrdnju? Možemo li dati neko drugo objašnjenje?

Ne! Drugog odgovora nema.

Da smo bolje iskoristili poklonjene dane prošlosti, sada bi već živeli u slavi večnosti.

Kako bi bilo divno kada bi Isus za protekle dane našeg života mogao da kaže ono isto što je rekao za plodonosne i izvanredno iskorišćene dane kratkog života i službe Jovana Krstitelja:

"On beše videlo koje goraše i svetljaše...!" /Jovan 5, 35/

Jovanu je bio dat period od samo oko 30 godina. Kao i svakom drugom čoveku i njemu je ovo vreme bilo dato sa ciljem da ga iskoristi najbolje što je moguće - Bogu na slavu.

Veliki deo tog poklonjenog vremena on je iskoristio za obavljanje temeljite pripreme za veliki posao koji je trebao da obavi.

A onda se zapalio, kaže Isus.

On nije bio samo nosilac videla. On je sam bio videlo i to videlo koje *"goraše i svetljaše"*.

Njegova svetlost, usred velike tame neznanja njegovoga vremena, bacala je svoje zrake na daleko.

Ljudi koji su sa mukom tumarali po tami, videći je, obradovali su se velikom radošću i pohrlili privučeni lepotom plamena njegove vernosti i revnosti i toplinom žara njegove ljubavi i brižnosti da svakoga zaista uputi na stazu spasenja.

Čistota i prodornost svetlosti koja se širila iz svake njegove reči, ioz svakog njegovog postupka obasjavala je slušaocima svaki kutak njihove duše i otkrivala im potrebu za promenom i usklađenjem stavova sa otkrivenom svetlošću staze večnog života.

Našavši to za čime su i čeznuli, ljudi su sa radošću odbacivali i sahranjivali, obredom krštenja, svoj raniji život tame i ustajali na novi život. Razgorelih srca kretali su tako u susret Mesiji za koga ih je Jovan i pripremao.

Preteča prvog dolaska, za nepunih godinu dana tako je savršeno pripremio put, da Mesija ni za trenutak nije morao da odlaže početak misije svoga prvog dolaska. Isus, čije je svetlosti Jovan bio samo bledi plamičak, sada je mogao da zablista većim sjajem, jer su ljudske duhovne oči, Jovanovim radom, bile pripremljene za to.

Međutim, tada još nije bio trenutak za otkrivanje Hristove božanske slave. Trebalo je tada da samo zablista svetlost njegove nauke spasenja punim sjajem. Njegova božanska slava, brižljivo sakrivena i zaklonjena ljudskim, zablistaće tek prilikom Njegovog drugog dolaska.

Kada po drugi put bude došao na Zemlju tada će morati da zauvek spali sve korene i grane greha, a svakom, kome je moguće, darovati blago večnog života. Tada će delovati punina Božje sile. Greh i sve prožeto njime mora biti uništeno. Tu je suština najvećeg problema.

Za taj posao Bogu su potrebne preteče. Pošto se greh nalazi upravo u ljudskom srcu, dužnosti preteča drugog Hristovog dolaska i jesu da ljude u tom pogledu pripreme za taj susret sa Njegovom slavom.

Kakav će to biti susret?

2. Solunjanima 1, 8-10.

Ista sila koja će raskinuti lance greha i smrti i vaskrsnuti i preobraziti pripremljene svete, uništiće istovremeno nepripremljene grešne zbog njihovih neodbačenih greha.

Toga dana će opstati samo onaj koji u svom srcu nema ni trunke naklonosti prema grehu i zlu. Sve drugo će morati zauvek propasti, jer je to dan konačnog i večnog uništavanja greha i svih njegovih posledica.

O, kako božansko srce ljubavi čezne da pri uništenju zla bude što manje onih koji će biti uništeni zajedno s njim.

Znaju li grešnici o ovome što se zbiva oko njih? Hoćemo li bar sada mudro koristiti poklonjene dane vremena i hitno ispravljati mane srca?

Priprema koju je Jovan Krstitelj izvršio za Mesijin prvi dolazak bila je tako savršena da Mesija uopšte nije morao da kasni.

Međutim, sada On to ne može da učini. Posao pripreme za Njegov drugi dolazak je zakasnio.

Ne bi trebalo i ne bi bilo tačno ako bismo tvrdili da nijedan današnji preteča ne radi. To bi upravo bilo daleko od istine. Bog i danas ima sluge koji rade revno i verno kao i Jovan Krstitelj. Ali, za velike potrebe današnjeg sveta njih nema još uvek dovoljno, a ceo svet treba obasjati.

U stvari, kada govorimo o pravim pretečama, mi uopšte i ne govorimo o onima koji se otvoreno ne pridržavaju ove ili one istine. Ako se ne pokaju takvi uopšte i nisu vernici, niti Hristove preteče. Pitanje takvih uopšte i nije nejasno. O njihovoj uspešnosti se ne može ni razgovarati. Pfroblem je na drugoj strani. Postoje pojedini koji povremeno iskreno zažele, pokrenuti na ovaj ili onaj način, da nešto učine za Gospoda. Oni tada pođu i pokušaju da nešto učine. Upućuju savete, opomene i pozive najbolje što mogu. Međutim, ljudi kojima su se tada obratili, uglavnom ne polaze stazom istine. Njihove noge i dalje lutaju tamom. Iako na momente izgleda da će se odazvati pozivu, posle kraćeg vremena njihovo interesovanje se gasi. Često

takvi zapadnu u još veće i dublje očajanje pa ih je mnogo teže kasnije zainteresovati za spasenje.

Zašto se to događa?

Odgovor je u stvari vrlo jednostavan.

Za Jovana Isus kaže: On *"goraše i svetljaše"*. Jovanovo videlo se nije povremeno treptavo palilo, u nekom trenutku blesnulo, zatim posle izvesnog vremena možda opet slabunjavo zaiskrilo pa onda ugasilo. Da je Jovan bio takvo Isusovo videlo, ne samo da nikoga ne bi privukao istini, nego bi ih upravo odbijao od nje.

Očima naviknutim na tamu jako smeta treperenje, naglo paljenje pa nestajanje svetlosti. To što se ono pojavi, izazove u njima nadu, pa se zatim ugasi - izaziva razočarenje, obeshrabrenje. Takvo videlo nikome ne treba. Ono ničemu ne služi.

A sad pođimo korak dalje i postavimo još otvorenije pitanje:

Zašto se događa da je neko za kratko vreme izvor svetlosti. da bi zatim postao ponovo istovetan sa tamom okoline?

Ako zaista u sebi ima Božjeg videla, zašto se to videlo u njemu i tada ne vidi? Zašto ono ne svetli neprekidno iz nas, nego ljudi samo čuju naše glasove opomene? I ako bi želeli da pođu stazom spasenja, nemaju pojma kuda da pođu. Posle kratkog bljeska naše svetlosti u stvari, našli su se u još većoj tami po kojoj sada tumaraju pritisnuti obeshrabrenjem i razočarenjem.

Odgovor smo u stvari već i dobili u samim pitanjima. Mi se samo za trenutak razlikujemo od okoline, a mnogo veći deo vremena smo joj u mnogo čemu slični. Poneki tako pažljivo sakrivaju ono što ih čini božanskim izvorima svetlosti da uspevaju da je u potpunosti sakriju da stvarno izgledaju tama kao i svi oko njih. Njihovo oblačenje, način ponašanja, teme razgovora, izvori razonode pa čak i način razmišljanja često su im potpuno istovetni sa okolinom. Plamen revnosti ako je povremeno i otkrivan, takvim stavom je u stvari sve više brižljivo pokrivan i zaklanjan da ga stvarno niko u takvim trenucima ni ne može videti. Da li je čudo onda što takvi nikoga ne mogu da privuku svetlosti istine? Da li je čudo što takvi nikome ne mogu da obasjaju stazu spasenja, niti da povedu slavi večnog života?

Ako nastave da zaklanjaju i pokrivaju plamen istine, ako nastave da umanjuju razliku sa okolinom, trudeći se da budu što sličniji

tami, zaklonjeni i pokriveni plamen će se ugasiti i oni će konačno postati potpuna tama.

Mi možemo ili goreti i svetleti ili biti hladna, mučna, pogubna, tama. Povremeno paljenje svetlosti, povremeno svedočenje neće doneti nikakve rezultate. Mi moramo biti stalna Božja svetlost. Mi moramo u molitvi i radu neprekidno dolivati ulja Svetoga Duha u svoje žiške i svetleti neprekidno sve jasnije, sve prodornije i sve privlačnije. Naša svetlost mora biti stalna, trajna.

Rečima: *"On beše videlo koje goraše i svetljaše"* opisan je uzvišen, svet i plodonosan život jednog preteče.

Tebi i meni, kao pretečama, poslednjeg najvećeg događaja Nebo je dalo isti nalog:

"I reče mi: malo je da mi budeš sluga... nego te učinih videlom narodima da budeš moje spasenje do krajeva zemaljskih." /Isaija 49, 6/

Plamen naše ljubavi i revnosti mora obasjati ceo svet. Nama je dat veći posao, darovana nam je i veća sila, ali nas je zato i više. Ako se budemo neprekidno molili i neprekidno svetleli, ne prikrivajući taj divni dar neba, davno proročeno proročanstvo proroka Isaije može već u našim danima dosegnuti svoj slavni vrhunac onako kako je to Bog unapred divno objavio i isplanirao za preteče najvećeg događaja.

"A tebe će obasjati Gospod i slava njegova pokazaće se nad tobom. I narodi će doći k videlu tvojemu i ka svetlosti koja će te obasjati." / Isaija 60, 2.3/

Njegova slava već počiva nad tobom. Svetlost njegove istine već greje i obasjava tvoje srce. Ne dozvoli da je bilo šta zakloni i sakrije. Neka u ovoj godini zablista većom slavom nego ikada i neka nastavi da blista do divne večnosti, da bi ne samo pojedinci nego i čitave grupe i narodi, kao i u vreme Jovana, došli i obasjani večnim Gospodnjim videlom preko tebe i pošli s tobom u slavu večnosti.

Subota, 6. februar 2027.

IZGUBLJENI I NAĐENI

Evanđelje po Luci 15, 1-24.

Šta treba raditi sa grešnicima i kako ih tretirati, da li ih treba vrednovati ili ostaviti na milost i nemilost?

Stav Isusa bio je da se sa njima druži, da ih prima i sasluša, pa čak i da jede s njima. Onima koji su mu uputili primedbe zbog ovakvog stava, Isus je uputio sledeći odgovor:

"Koji čovek od vas imajući sto ovacai izgubivši jednu od njih, ne ostavi devedeset i devet u pustinji i ne ide dok je ne nađe." - Luka 15, 4.

Iz nekih razloga izgubljena ovca otišla je iz stada. Izgubila se negde u širokoj pustinji nekih svojih želja. Izdvajanjem iz stada dovela je sebe u opasnost od opasnih zveri. Ona nije bila svesna tih opasnosti, poteškoća i nevolja koje je mogu snaći, kao i gubitka samog života.

Dobri, požrtvovni i hrabri pastir krenuo je, kroz noć, da traži izgubljenu ovcu. Voleo je svoju ovcu i nije žalio truda da bi je našao. Osetio je veliku radost kada ju je našao. Umornu i zbunjenu stavio ju je na svoja leđa i doneo u tor.

Patir je pozvao i druge pastire da im objavi radosnu vest da je našao izgubljenu ovcu.

Pastir kaže da se i nebo raduje za jednu ovcu. Vrednost ovce se meri: vrednošću u težini, kvalitetom vrste i dr. Traženje ove ovce bilo je vredno. Sve ovo možemo preneti na izgubljenog čoveka.

Jedne subote sam držao lekciju u subotnoškolskom razredu. Sačinjavali su ga uglavnom prijatelji. Kada smo došli kraju proučavanja dao sam mogućnost da se postave pitanja, iskaže potreba ili problem. Tada se javila jedna sredovečna žena koja je kazala: "Ovaj momenat čekam odavno. Godinama sam išla i lutala po raznim crkvama, ali nigde nisam našla ono što želim. Najzad sam počela da dolazim u Adventističku crkvu, ali me niko do sada nije primećivao. Donela sam odluku: 'Ako me ove subote niko ništa ne pita, neću više dolaziti ni u ovu crkvu'. Ali, sada se dogodilo ono što sam želela: kontakt sa "pastirom". Od te subote, ova sestra kaže: "Nikada više nisam izostala

niti išla i lutala po drugim crkvama!" Ubrzo je postala član naše crkve, a i "druge ovce" je dovela u crkvu.

I tako, radost za jednom izgubljenom "ovcom" biva velika i u crkvi i na nebu; radost radi jedne duše koja se kaje i koja želi da napreduje u hrišćanskom rastenju koje se manifestuje u fazama koje vode do spasenja.

"Rabini su shvatili da se Hristova priča odnosi na carinike i grešnike. Ali ona ima još jedno daljne značenje. Pričom o izgubljenoj ovci Hristos nije pokazao samo jednog grešnika, nego i celi svet koji je otpao i bio grehom izopačen. Ovaj svet je samo neznatni deo svih svetova, nad kojima vlada naš Bog. Pa ipak je ovaj otpali mali svet izgubljena ovca u Božjim očima dragoceniji nego devedeset i devet drugih koji nisu zabludeli od svoga stada. Hristos, omiljeni zapovednik u nebeskim dvorima, sišao je sa svog visokog položaja, napustio svu slavu koju je imao kod Oca da bi spasao izgubljeni svet. On je ostavio bezgrešne svetove na visini, ostavio je njih devedeset i devet koji su ga ljubili i sišao je na ovu zemlju da bude ranjen za naše prestupe i izbijen za naša bezakonja. Bog je dao samoga sebe u svom Sinu da bi imao radost kad povrati ovcu koja je bila izgubljena.

Ako se izgubljena ovca ne povrati stadu, ona luta naokolo dok ne ugine. Tako propadaju mnoge duše, jer im se ni jedna ruka ne pruža da ih spasi. Ovce, lutajuće duše mogu izgledati ravnodušne i otvrdnule, ali kad bi one uživale iste prednosti kao i drugi, onda bi se kod njih videle mnogo plemenitije crte karaktera i veći darovi za koristan život. Anđeli žale ovakve zabludele duše. Anđeli plaču dok su ljudske oči suve a srca zatvorena milosrđu.

O, kakvog li nedostatka u dubokom milosrđu koje može ganuti duše. O kad bi u nama bilo više Hristovog duha a manje, mnogo manje vlastitog ja." (Hristove priče, str. 176.177)

Drugi predmet ili stvar koja je izgubljena je metalna moneta, koja nije bila izgubljena u pustinji već u kući.

Evo akcije koja se preduzima da bi se mali ali vredni novčić našao:

"Ili koja žena imajući deset dinara, ako izgubi jedan dinar, ne zapali sveće i ne pomete kući i ne traži dobro, dok ga ne nađe?"

Na Istoku kuće sairomašnih sastojale su se samo iz jedne sobe. Soba je često bila bez prozora, a zbog toga i tamna. Soba je čišćena

samo u retkim slučajevima, i novac koji je pao na pod, lako se mogao izgubiti u nečistoći i prašini. Zato je gubitak novca uznemirio ženu. Učinila je sve da ga pronađe. Novčić nije bio veliki i za neke ne bi bilo ni vredno tražiti ga. Ali za ovu ženu, koja je vrednovala novčić, gubitak je smatrao kao ozbiljnu nesreću.

Da bi se taj novac našao, trebalo je i po danu zapaliti sveću i kuću dobro počistiti. Miraz žene sastojao se obično iz sitnog novca, koji je ona čuvala brižno kao najveće blago, da bi ga mogla ostaviti u nasledstvo svojim kćerima. "I našavši ga, sazove drugarice i susede govoreći: radujte se sa mnom, jer ja nađoh dinar izgubljeni."

Ova priča je slična priči o izgubljenoj ovci i opisuje gubitak nečega što se može naći samo marljivim traženjem i što kad se nađe, daje veliku radost.

Koga predstavlja ovaj dinar, a koga žena?

Izgubljeni dinar prikazuje one, koji su mrtvi u gresima i bezakonjima, te nisu svesni svoga stanja. Otuđili su se od Boga, a da toga nisu ni svesni a zato i potpuno nezabrinuti. Ova priča ističe da Bog ljubi i sažaljeva čak i one, koji su ravnodušni prema Njegovim zahtevima.

Dinar se gubi u kući. On je vrlo blizu, pa ipak se može naći samo marljivim traženjem. Dinar je komad srebra i onda kad leži u prahu i nečistoći. Vlasnik dinara traži ga radi njegove vrednosti. Tako je i sa svakom pojedinom dušom. Ma koliko da je izopačena grehom, ona je ipak dragocena u Božjim očima.

"Žena" poznaje Boga; ona služi Bogu i bližnjima; ona pronalazi one koji su izgubljeni u "noći greha". "Žena" svetli kao sunce. To je crkva koja drži zapovesti Božje i ima veru Isusovu.

Jedan mladić i susretu sa našom sestrom, prvi put je čuo o Hristu, spasenju, Bogu, večnom životu. Prihvatio je Božju reč. Njegov lik je tada dobio sjaj. Postao je vernik crkve, a danas je propovednik.

Ma gde se mi nalazili, po svuda nas čeka neki "izgubljeni dinar"

da ga nađemo. Da li da ga tražimo? Svaki dan nalazimo ljude, koji nemaju nikakvog učešća u religioznim stvarima. Možda sa njima razgovaramo, posećujemo ih, a da pri tome ne pokazujemo interea za njihovo duhovno blagostanje.

Ko bi mogao proceniti vrednost jedne duše? Ako želiš upoznati vrednost duše pođi u Getsimanski vrt. I dok u podnožju krsta razmišljaš o svemu što je na njemu učinjeno i izgovoreno, seti se da bi Hristos žrtvovao svoj život za jednog grešnika. To će ti pomoći da ceniš vrednost jedne duše! A kad se jedna duša povrati Bogu, onda se raduje celo nebo.

Ovca je izgubljena na pašnjaku, dinar se izgubio u kući, a treći primer, sin izgubljen u njemu "daljnoj zemlji".

"I reče mlađi od njih ocu: oče! daj mi deo od imanja što pripada meni... I... pokupi mlađi sin sve svoje, i otide u daljnu zemlju, i onamo prosu imanje svoje živeći besputno... A... postade velika glad u onoj zemlji, i on se nađe u nevolji... I pribi se kod jednog čoveka... Ja umirem od gladi... Ustaću i idem ocu svojemu..." - Luka 15, 12-18.

Mlađi sin bio je oslovoljen stegom u očevoj kući. Smatrao je da je njegova sloboda ograničena. Pogrešno je shvatio ljubav i brigu oca, i doneo odluku da sledi svoje lične sklonosti. Izgubio je osećaj odgovornosti i zahvalnosti prema svome ocu. Okupiran sadašnjošću bio je zaslepljen pred budućnošću. I sve ono što je doživeo izvan kuće svoga oca doprinelo je da je dobio ime "izgubljeni sin". Dok je opijao svoju savest i omamljivao svoj razum smatrao se sretnim. A kada je ostao bez imetka, ponižen i gladan, moralno propao, njegova volja je oslabila a svi plemeniti osećaji obamrli.

U ovakvom bednom stanjnu ostala je nada u pomisao da ga otac još uvek ljubi. A ova ljubav vukla ga je natrag. Dugo je razmišljao šta da uradi. Ljubav je učinila svoje! Odluka je donesena: *"Ustaću i idem ocu svojemu... I rećiću mu: oče! sagreših nebu i tebi i nisam dostojan nazvati se sin tvoj."* Kako je još uvek imao ograničeno shvatanje o ljubavi svoga oca: *"Primi me kao jednoga od svojih najamnika."*

Ljubav ima dobro oko. Ni duge godine grešnog života, ni opačina njegovog sina, nije mogla sakriti očevom oku sinovljevo lice. Zagrljaj, celivanje, odeća i obuća, i prsten na ruci dokaz je ljubavi koja sve prašta, i daje slobodu kretanja, bavljenja i življenja u kući, i punu zaštitu sa očeve strane.

Prirodna posledica sina koji se pokajao je veselje u očevoj kući

Trudom pastira, koji predstavlja Hrista, pronađena je ovca. Trudom žene, koja predstavlja Božju crkvu, pronađen je dinar. Trudom oca, koji predstavlja Boga, pronađen je izgubljeni sin.

Ove tri kategorije pokajanih grešnika predstavljaju izgubljeno čovečanstvo. Bez obzira na mesto i stanje izgubljenosti, najvažnija činjenica je da su oni pronađeni i vraćeni na put života.

"Koliko zabludelih si ti potražio i povratio stadu? Zar ti ne vidiš da zanemaruješ one duše koje Hristos traži, ako se odvraćaš od zabludelih, koji nikoga ne privlače i ne obećavaju mnogo... Ako se izgubljena ovca ne povrati stadu onda ona luta naokolo, dok ne ugine. Tako propadaju mnoge duše, jer im se ni jedna ruka ne pruža, da ih spasi...

Ako stojiš u vezi s Hristom, tada ćeš ceniti svako ljudsko biće onako kako ga On ceni. Ti ćeš osetiti istu duboku ljubav za druge koju je Hristos osećao za tebe...

Svi nebeski anđeli stoje spremni da s nama učestvuju u ovom radu. Sva pomoćna sredstva neba stoje na raspolaganju onima koji nastoje da spasu izgubljene. Anđeli će nam pomoći da obratimo najtvrđe i najravnodušnije. A kad se jedna duša povrati Bogu, onda se raduje celo nebo. Serafimi i heruvimi uzimaju zlatne harfe i pevaju Bogu i Jagnjetu slavopoje za ljubav i milost koja je ukazana ljudskom rodu." (Hristove Priče, str. 182)

Prof. Stanko S. Stojanović

Subota, 6. mart 2027.

"TRAŽIM BRAĆU SVOJU...!

1. Mojsijeva 37, 16

Bilo ih je dvanaestoro braće. Imali su samo jednog oca, ali majke su im bile različite. Međutim, ono zajedničko primili su od oca. Priča nam kazuje da nisu uvek bili složni. Naprotiv, često su se razilazili u mišljenjima. Ponekad su se oštro sukobljavali. Pa ipak, svima njima otac je dao zajednički zadatak: da čuvaju njegova stada. Tako su oni bili pastiri svome stadu, a također i jednom velikom stadu - stadu svog oca.

Rahilja, koju je Jakov naročito voleo, i za koju je dao mnoge godine teškog rada, dosta kasno mu je poklonila oba najmlađa sina, Josifa i Venijamina. O Josifu se jednostavno kaže da ga je otac često slao da vidi kako su mu braća. Otac je mnogo voleo Josifa, verovatno više od ostalih sinova. To bi se ljudski moglo razumeti, jer mu se ispunila želja koju je dugo gajio i za kojom kojom je čeznuo, time što mu je Rahilja darovala sina. Zar Josif nije bio Božji dar? I Josif je dobio lep zadatak, da napasa stado.

Isus je i Petru dao ovaj zadatak tek kada ga je triput upitao: "Ljubiš li me?"

Mi zaista trebamo voleti Boga celim srcem, a svoje bližnje kao same sebe, to jest naše stado i našu braću koji su također pastiri. "Dobri pastir" nam je ovo naložio.

Jednoga dana Josif dobija nalog: *"Vidi kako su braća tvoja!"* Josif je bio odmah spreman iako je put bio težak. Možda otac neko vreme nije ništa čuo o njima i o stadima, pa je bio ozbiljno zabrinut.

Da li je sada mladom Josifu bilo lako tražiti svoju braću? Zar Josifov odgovor nije bio dragoceno nasledstvo vere njegovog oca Avrama, koji je pri svom jatežem zadatku u životu odgovorio Gospodu: "Evo me!" I bio je potpuno tu. Primivši očev nalog i on ga je bio spreman ostvariti pod bilo kakvim uslovima.

Josif traži svoju braću, ne strance, ne sluge, ne; svoju rođenu braću mora tražiti. Bio je to težak put. Petnaesti stih kaže da je lutao i da ga *"nađe čovek jedan"*. Na strančevo pitanje: *"Šta tražiš?"*, Josif daje jedinstveni odgovor pun ljubavi i predanja: *"Tražim braću svoju..."*

Kao krik žedne duše razlegle su se Josifove reči pustinjom. To nije bio samo očev nalog, bila je to i ljubav prema braći.

Ah, kako se neko brzo rešava neprijatnog naloga kada odmah ne dođe do cilja.

I u ovoj prilici moglo se brzo naći neko opravdanje. Pa on je sam već dugo lutao. Ali Josif ne čini tako. *"Tražim braću svoju!"* Oni su, ipak, moja braća, imaju istog oca kao i ja, imaju isti nalog kao i ja, da čuvaju očeva stada, da ih brane od divljih zveri i kradljivaca, ali i da ih vode na dobru pašu. Već dugo otac nije ništa o njima čuo, veza je bila prekinuta "i sada me otac šalje po braću, po svoje sinove." Sigurno se poneka kratka usrdna molitva podigla Bogu: "Oče, daj da nađem braću!" Najzad, posle dužeg traganja on ih nalazi. Radost što je pronašao braću budi u njemu poslednju snagu i tako dospeva do njih

11

umoran i iznuren, ali i radostan. Da nije možda uprkos svoje radosti tiha bojazan obuzela njegovo srce? Zar je to uopšte bilo važno? Pa on je njihov brat! Sam otac ga je poslao k njima. Samo kraj njih mogao se osećati sigurnim i zbrinutim.

Josif nije znao ništa, možda nije ništa sluti o borbi koja se vodila u srcima braće. Godinama se već toliko toga nakupilo. Ko može više nositi ovaj teret? Tekst nam kaže: *"A oni ga ugledaše izdaleka, i dok još ne dođe blizu njih, stadoše se dogovarati da ga ubiju."* (stih 18)

Ubiti brata - kako je strašna ta pomisao! Da, već je samo pomisao, kletva, greh i prekršaj zakona. Tako nas uči Isus. Zašto su otišli tako daleko? Zar im u ušima nisu odjekivale Božje reči upućene Kainu: *"Nećeš li biti mio, kad dobro činiš..." i "Kaine, što ti se lice promeni..."* /1. Mojsijeva 4, 6.7/

Oni su ugušili glas savesti, nisu ga želeli čuti. On mora nestati, oni ga ne mogu više gledati. Nije mu dovoljno što ga otac stalno ističe, ne; nego nam dolazi još i s neprihvatljivim snovima i misli da je bolji od nas svih. Pa zar čak i sami roditelji da mu se poklone? Ko može podneti tako nešto? A uz to mu otac pravi i šarenu haljinu, samo da bude upadljiv. Ne, oni to ne mogu više podneti, oni ga ne žele...!

Braćo, stanite, ne činite nepravde svom bratu!

Recite, šta je mogao Josif zato što ga je otac više voleo, šta je mogao što je sanjao takve snove koje im je prostodušno i jednostavno pričao? Šta je mogao što mu je otac napravio šarenu haljinu? A da je nije uzeo od oca, možda bi se otac razljutio, pošto mu je hteo učiniti radost. Ne sudite. Ne osuđujte! Ali uzalud. Oni više ne čuju Božji glas. On mora otići. Oni njega, svoga brata, ne mogu više gledati.

Ruvimov plan je propao, mada je pokušao spasiti brata. Josif nikako neće moći ispuniti očev nalog. Oni ga hvataju i skidaju mu šarenu haljinu. Koliko dugo im je ona bila trn u oku! Zašto i on ne može biti zadovoljan onim što svi imaju? O, ta šarena haljina! Koliko je jada nanela vlasniku i posmatračima? A on, Josif, ne može ništa protiv toga.

Reci, da li si i ti nosio već neku šarenu haljinu? Ili si video nekog drugog u šarenoj haljini? Sewtri se pri tome reči: *"Ne može čovek ništa primiti, ako mu ne bude dano s neba."* /Jovan 3, 27/ Neko ima jedan talenat, neko dva, a neko pet. Dobio ih je od Boga i svako treba raditi s njim i podneti račun o tome.

Braća su bacila Josifa u jamu i još mogu mirno jesti! Da, oni su ga prodali Ismailcima. Prevarili su i slagali svog oca i doveli ga do gro-

ba. Koliko daleko može čovek dospeti u svojoj zaslepljenosti? Koliko li jada za oca!

Koliko je žalostan i uplakan naš nebeski Otac kad Njegova deca i braća ne žive u miru. Idi, potraži svoju braću! I Josif odlazi, preko brda i dolina. Ostaje veran Gospodu. Sam otac ga je poslao da traži svoju braću. Koliko je dug bio put, kroz kakva je iskušenja morao proći; ali i njegova braća i njegov otac također. Ono što se samo malom broju ljudi pruža, to se dogodilo snjim: Gospod je mogao Josifa podići iz najvećih dubina do najviših ljudskih dostojanstava. Retko koji čovek to može podneti. Ali on nije služio sebi, on je služio Gospodu i još uvek tražio svoju braću.

Kako mu je kucalo srce kada mu je Gospod posle mnogo godina doveo braću. Trebao je zadobiti njihova srca. Bog ga je upotrebio još više, da dobro pripremi pastire svoga naroda.

Ponekad iskušenja dolaze na one koji mogu pokazati da su u proteklim godinama naučili mnogo. I oni su voleli svoga najmlađeg brata i nikad ga ne bi prodali i izdali radi dobitka, jer su znali koliko je otac voleo Venijamina. Oni ne bi mogli podneti da još jednom nanesu takav bol ocu. Sada su govorili o svom bratu Josifu i o njegovim očima punim straha kada su ga u svoje vreme prodali. A on je čuo i shvatio sve, poznao svoju braću i video da su oni u međuvremenu zaista postali njegova braća. Da, Juda se čak želi žrtvovati za najmlađega...

Josif ne može više izdržati i otkriva se svojoj braći. *"Ja sam Josif..."* O, kakve radosti! Najzad su se braća našla. Kakva radost za ucveljenog oca! Sada i on može doći, sa celim stadom. Najbolja zemlja dana je njima.

Josif je bio dobar pastir, on je tražio srce svoje braće dok ga nije našao. A kad su po očevoj smrti braća još jednom stala preda nj uplašena i uplakana, on im je kazao: *"Ne bojte se, zar sam ja mesto Boga...!"*

Danas kao i onda, bio siromašan i u tamnici ili bogat i uzvišen, nisam bio i neću biti umesto Boga. Ne bojte se! Pa ja sam tako srećan što sam vas, svoju braću, našao usred ovog sveta.

Tražim braću svoju! Svi mi imamo različite majke, različito smo obdareni, ali zar svi nemamo jednog Oca? Zar nismo svi pastiri Njegovog stada?

"Idi vidi kako su braća tvoja i kako je stoka, pa dođi da mi javiš..." /1. Mojsijeva 37, 14/

II tromesečje

Subota, 3. april 2027.

"U SENCI NEIZBEŽNE OPASNOSTI"

Duhovna tama pokriva Zemlju. Izveštaji o zločinima i bezakonju zastrašuju. Pokvarenost bezbožnika prelazi granice shvatanja. Mnogi gradovi su se u očima Neba pretvorili u pravi Sodom. Širenje zla dostiglo je takve razmere da se ljudske mase približavaju kritičnoj tački posle koje će biti izuzetno teško doći do njih i doneti im spasonosnu istinu sadržanu u vesti trećeg anđela. Neprijatelj duša radi vrlo mudro nastojeći da preuzme potpunu vlast nad ljudskim umom; Božje sluge koje opominju i pripremaju ljude za Dan suda moraju zato brzo obaviti svoj posao.

Ljudi će uskoro biti prinuđeni da donesu važne odluke i zato im treba pružiti priliku da čuju i razumeju biblijske istine, kako bi trezveno razmišljajući mogli da se opredele za pravu istinu. Bog jasno i određeno poziva svoje vesnike da opomenu gradove dok još traje vreme milosti i dok je ljudsko mnoštvo još spremno da prihvati spasonosni uticaj biblijske istine.

Na putu u smrt

Sotona marljivo radi. Njegovo delo ogleda se u zbrci, u sukobima i neslaganju između radnika i poslodavaca, u licemerstvu koje se uvuklo u crkve. Sotona odvlači ljude na mesta veselja i zabave, gde se jede i pije, kako ne bi imali vremena za mirno razmišljanje. Nadah-

14

njuje ih željom da učine nešto čime će se proslaviti. Svet se korak po korak, vraća u stanje koje je vladalo u vreme Nojevo. Ljudi čine sve moguće zločine. Telesna želja, želja očiju, ponos života, zloupotreba moći, okrutnost i sila koja se koristi sa ciljem da navede ljude da pristupe raznim udruženjima, vezujući sami sebe u snopove za poslednji veliki oganj - sve to delo je sotoninih oruđa. Ovo kolo zločina i bezumlja ljudi nazivaju "životom"...

Svet koji se ponaša kao da nema Boga, utonuo u sebične težnje, doživeće uskoro iznenadno uništenje i neće ga izbeći. Mnogi nastavljaju sa životom bezbrižnog zadovoljavanja svojih prohteva, dok im se sve to toliko ne ogadi da oduzmu sebi život. Igrankama, kockanjem, pijanstvom, pušenjem, zadovoljavanjem svojih životinjskih strasti oni odlaze kao vo na klanje. Sotona se koristi svim svojim smicalicama i čarima da nagna ljude da i dalje slepo srljaju, dok Bog ne ustane sa svoga mesta da kazni stanovnike Zemlje za njihova bezbožna dela. Zemlja će tada otkriti prolivenu krv i više neće pokrivati svoje mrtve. Ceo svet srlja u smrt.

Ljudi i žene upliću se sve više u svoje poslovne veze. Neobuzdano radeći zidaju građevine čiji se vrhovi podižu visoko u nebo. Glave su im pune planova i slavoljubivih ideja.

Naređeno mi je da objavim poruku da će gradovi koji su puni prestupa, bezakonja i nemorala biti uništeni zemljotresima vatrom i vodom. Ceo svet će shvatiti da postoji Bog koji će istaći svoj božanski autoritet. Njegova nevidljiva oruđa prouzrokovaće uništenje, pustoš i smrt. Sva nagomilana materijalna blaga neće tada ništa vredeti...

Doći će nesreće - najstrašnije i najmanje očekivane; ova pustošenja nizaće se jedna za drugim. Ako se poslušaju opomene koje je Bog dao, crkve se pokaju i vrate svojoj vernosti, drugi gradovi moći će da budu pošteđeni još izvesno vreme. Ali ako ljudi koji su bili zavedeni nastave da idu putem kojim su išli, ne obaziruć se na Božji zakon i iznoseći zablude drugima, Bog će dopustiti da na njih dođu nevolje da bi se probudili...

Gospod neće iznenada odbaciti sve prestupnike niti uništiti čitave narode, ali će kazniti gradove i mesta u kojima su se ljudi predavali vlasti sotonskih oruđa. Bog će strogo postupati sa velikim gradovima; međutim, na njih neće doći silina Božjeg gneva, jer će se neke duše ipak otrgnuti zamci neprijateljskih obmana i obratiti, dok će ostali gomilati gnev za Dan suda.

Probudite narod

Dok sam, 16. aprila 1906. godine, bila u Loma Lindi, Kalifornija, bio mi je prikazan veoma uzbudljiv prizor. U noćnoj viziji stajala sam na uzvišenju sa kojega sam mogla da posmatram kuće kako se povijaju kao trska na vetru. Rušile su se velike i male zgrade. Mesta za zabavu, pozorišne dvorane, hoteli i kuće bogatih ljudi, tresli su se i rušili. Mnogi životi bili su uništeni, dok su se vazduhom prolamala zapomaganja ranjenih i uspaničenih ljudi.

Božji anđeli koji su imali zadatak da uništavaju bili su na delu. Na jedan dodir su zgrade, tako savršeno konstruisane da su ih ljudi smatrali sigurnim od svake opasnosti, brzo bile pretvorene u gomile smeća. Nijedno mesto nije pružalo sigurnost. Nisam osećala da se nalazim u nekoj naročitoj opasnosti, ali mi nedostaju reči kojima bih opisala užas prizora koji su se nizali preda mnom. Činilo se da je Božjem strpljenju došao kraj i da je nastupio Dan suda.

Anđeo koji je stajao pored mene rekao mi je da vrlo malo ljudi ima neku predstavu o pokvarenosti koja vlada u ovom svetu, a naročito o pokvarenosti velikih gradova. Rekao je da je Bog odredio vreme kada će u gnevu pohoditi prestupnike koji uporno krše njegov Zakon.

Užasni prizori koji su mi bili prikazani nisu na moj um ostavili tako dubok utisak kao poruka u vezi s time. Anđeo koji je stajao pored mene objavio je da se Božja vrhovna vladavina i svetost njegovog Zakona moraju otkriti onima koji uporno odbijaju da pokažu poslušnost Caru nad carevima. Oni koji se odluče da ostanu nepokorni, moraju biti pohođeni sudovima u milosti da bi se, ako je moguće, probudili i uvideli zlu prirodu svoga puta.

U svim našim crkvama imamo ljude koji bi trebalo da rade u aktivnoj službi i iznose palom svetu poslednju vest opomene. Delo obraćenja duša Hristu, koje je odavno trebalo da bude u toku, još nije obavljeno. Grubo smo zanemarivali stanovnike bezbožnih gradova, koji će uskoro biti pohođeni nevoljama. Sve njih treba upozoriti na sudove koji će doći. Ko će za dovršenje ovog dela dati službu celog srca, kakvu Bog jedino traži?

O, kad bi Božji narod bio svestan nesreće koja preti hiljadama gradova, danas gotovo potpuno predatih idolopoklonstvu.

Ubrzajte posao

Dok razmišljam o zbivanjima u gradovima koji su, očigledno, pod vlašću sotone, pitam se, kako će se sve to završiti. Pokvarenost u mnogim gradovima se sve više širi. Svedoci smo zločina i nepravde svuda oko nas. Društvo se upoznaje sa sve novijim oblicima idolopoklonstva. U svakoj zemlji ljudi se trude da pronađu nešto novo. Lakomislenost u postupcima i opšta smetenost svuda se šire. Nema sumnje, gradovi na ovoj Zemlji postaju kao što su bili Sodom i Gomor.

Mi, kao narod, treba da ubrzamo delo u velikim gradovima, koje su ometali nedostatak radnika, sredstava i duha posvećenja. U ovo vreme Božji narod treba potpuno da obrati svoja srca Gospodu, "jer se kraj svemu približi".

Ponizimo svoja srca i poslušajmo Božju volju; ozbiljno se trudimo da izvršimo ono što je Bog pokazao za potrebno, kako bismo opomenuli gradove kojima se približava trenutak osude.

Materijal: EGW

Subota, 1. maj 2027.

"KAD BI TI BIO MALI U SVOJIM OČIMA

Najveće stvari Adventnog pokreta su pred nama. Ceo svet treba da bude obasjan slavom ove vesti. Divna pomisao! Ovo treba da oduševi svakog vernika. Ali upravo u toj pomisli krije se i jedna opasnost za nas. Možda u dubini naše duše čeznemo za vremenom kada će svi ljudi govoriti lepo o nama, kada će se svi diviti našoj organizaciji, kada će se i o nama govoriti kao o velikim ljudima velikog pokreta. Ako taj dan bude ikada došao, onda smo osuđeni na propast i mi i vest sa nama. Drugi pokreti su krenuli istim putem i iskusili su duhovnu propast. Oholost i slava oduzeli su im ono što ih je u početku učinilo velikim.

Kako je prefinjen greh oholost! On može uspevati u srcu propovednika kao i u srcu vernika. Oholost je najgori greh jer je on izvor greha. On je nadahnuo Lucifera da poželi presto Božji. On ga je na kraju lišio njegovog mesta na nebu. Sin Božji je morao život svoj po-

17

ložiti da bi nas spasao od oholosti. Poniznost, u drugu ruku, jeste najveća vrlina, jer poniznost nam je dala Spasitelja!

Pre mnogo godina sluškinja Gospodnja je savetovala propovednike da ponizno žive pred Gospodom. "Mi nemamo među nama velikih ljudi", pisala je ona, "i niko ne treba da pokušava da učini sebe onim što nije. Budite mali ljudi koji raspravljaju o velikim stvarima."

Nije lako biti mali. Svi potajno težimo da budemo veliki. Ali naš duhovni uspeh leži u tome da budemo mali. Prezrenim zarobljenicima Vavilona Gospod je rekao: "Ne boj se, crviću Jakovljev, narodiću Izrailjev, ja ću ti pomagati... Učiniću te da budeš kao sprava za vršenje nova sa zupcima; vrijeći ćeš gore!" /Isaija 41, 14.15/

Kakve li suprotnosti! - crv i oštra sprava sa zupcima za vršenje. Ovde je reč o dve metode rada - telesna metoda i duhovna metoda.

Ljudskoj prirodi se ne sviđa ova slika - crv. U mnogim novim tekstovima taj izraz je izostavljen. Da, misao o "crvu" nije po volji čoveku.

Ali sam Gospod je postao "crv, a ne čovek", da bi nas otkupio. / Psalam 22, 6/

Neko je dobro kazao: "Bog može upotrebiti crva da bi vršio brdo, samo ako se crv ne suprotstavi ili ne pouzda u sebe."

Bog upotrebljava obične ljude

Budući da je Izrailj bio u opasnosti da kaže: "Moja me je ruka spasila", Gospod je rekao Gedeonu da smanji broj vojnika. Gedeon je možda očajavao kad mu je ostalo samo 300 vojnika. Ali ova šaka boraca su bili ljudi iz kojih je bio iščupan sav korov samopouzdanja. To nisu bili školovani ratnici. Sam Gedeon je bio zemljoradnik. On nije nosio nikakva odlikovanja. Ali on i njegovih tristotine ljudi bili su ljudi vere, koji se nisu uzdali u telo. Oni su bili gotovi da izlože svoj život smrti i stajali su sa razbijenim vrčevima kao laka meta za neprijatelja.

Mi se čudimo jednostavnosti ove metode. Gedeonovi vojnici nisu bili uvežbani ljudi, niti su imali obično ratno oružje.

Ovnujski rogovi, vika, razbijeni vrčevi i svetiljke izgledali su vrlo smešno. Ali Bog im je dao pobedu. Sa velikim zadovoljstvom čitamo opis Gedeonove pobede; ali ako sami sebe ispitujemo, može se u

nama pojaviti sumnja da bi iste metode mogle i danas imati uspeha. Šta mi mislimo o metodi razbijenih vrčeva - svetiljaka? Jesmo li voljni da budemo razbijeni vrč da bi Božja svetlost mogla jasno svetleti, ili mislimo da se moramo naoružati filozofijom, psihologijom da nas ne bi smatrali crvom.

Kad je Pavle došao u Korint, on nije isticao svoj dar govora ili svetsku mudrost. Za bistre Korinćane, njegov je govor bio slab, ali on je ipak tamo osnovao crkvu.

Kad je on govorio o sebi kao o vođi u crkvi, on je rekao: "Jer mislim da Bog nas apostole najstražnje postavi, kao one koji su na smrt osuđeni, jer bismo gledanje i svetu i anđelima i ljudima." /1. Kor. 4, 9/

Moffat prevodi: "Jer je Bog, čini mi se, od nas apostola načinio najposlednje među ljudima, kao na smrt osuđene gladijatore u areni!"

Hrista radi ove vođe postali su ludi. "Mi smo budale Hrista radi, a vi ste mudri u Hristu; mi slabi, a vi jaki; vi slavni, a mi sramotni! Do ovoga časa i gladujemo, i trpimo žeđu, i golotinju, i muke, i potucamo se, i trudimo se radeći svojim rukama... Postasmo kao smetlište sveta, po kojemu svi gaze dosad." /Stih 10-13/ Kolike li razlike između njih i mnogih od nas danas!

Ipak, to su bili ljudi koji su preobrazili tadašnji svet. I to su oni učinili u toku jedne generacije! Oni nisu težili za popularnošću, za prestižom. To su bili ponizni ljudi, tako ponizni da ih je Bog mogao učiniti velikima. I Saul je bio velik kad je bio mali u svojim očima. Ali njegovo se srce ispunilo taštinom, uobraženjem i on je izgubio carstvo Božje.

Suprotno ljudskoj mudrosti, Božji put je put poniznosti, i tim putem možemo ići tako daleko koliko hoćemo. "Sramota krsta" je danas isto tako velika kao u dane apostola Pavla. Ali samo kad smrt Hristovu nosimo na sebi, tada će svet videti da u nama otsjajuje lepota Sunca Pravde.

Otac je pokazovao svom sinčiću crkvene prozore, na kojima su neka stakla bila prava remek-dela na staklu. Svom malom sinu otac je postavio pitanje: "Kaži mi, sine, na kojem staklu su naslikani sveci?"

"O, tata, ja znam! Sveci su oni kroz koje prolazi svetlost."

Mi ne moramo biti mrtvi sto godina da postanemo sveci. Svi mi treba da smo tako mrtvi telu, željama i svetskoj mudrosti da Božja svetlost može svetleti kroz nas.

Kad bude došlo vreme da se vest objavi sa većom silom, "Gospod će raditi preko svojih poniznih oruđa, vodeći misli onih koji se posvete njegovoj službi... Sveta revnost nagnaće ljude vere i molitve da pođu i propovedaju reči koje im Bog daje... Hiljade i hiljade ljudi, koji takve reči nikada ranije nisu čuli, sada će slušati." /Evangelizam, str. 526/

"Za vreme glasne vike Crkva će, poduprta milostivim posredovanjem svog slavnog Gospodara, razasuti vest o spasenju tako obilno da će svaki grad i svako selo biti obasjani svetlošću. Zemlja će biti puna poznanja o spasenju. Božji Duh koji obnavlja krunisaće uspehom revnost i zalaganje Božjih slugu tako obilno, da će se svuda videti odsjaj svetlosti sadašnje istine." /Isto, str. 522/

Neka Bog ubrza taj dan!

Subota, 5. jun 2027.

KAKO SE ZADOBIJAJU LJUDI ZA HRISTA?

Metodi koje je Isus primenjivao:

1. Zamolite za neku uslugu

Prvi korak u razgovoru o religioznim stvarima sa prijateljima i poznanicima ponekad je i najteži. Isus je počeo svoj razgovor sa Samarjankom zamolivši je: "Daj mi da pijem!" Tako je obično postupao sa ljudima kojima je želeo da pomogne. On je tada bio siguran da će vezati njihovu pažnju i da će dobiti odgovor.

Ako se vi nekome obraćate samo zato što znate da mu je potrebno ono što vi imate, nećete uticati na njegovu volju niti ćete u njemu razgoreti oduševljenje i probuditi interesovanje. Ali ako ga zamolite da vam pomogne, onda ćete postići željeni uspeh.

U jednoj našoj crkvi u Americi bila je jedna naša sestra, do čijeg se muža, inače katolika, teško moglo doći. Razapeli smo šator u njenom mestu da bismo tamo održavali bogosluženje, i zamolili ga da nam pomogne, davši mu najveće odgovornosti. Kasnije je priznao: "Kada sam najteže vukao uže i najviše se znojio, odlučio sam da postanem adventista."

To je osnovni zakon ljudske prirode, da ako zamolimo druge za uslugu, mi im indirektno dajemo kompliment i postajemo njihovi

dužnici, pri čemu daleko više upravljamo njihovo interesovanje na sebe i svoje stvari, nego da su oni naši dužnici.

Isus je zamolio najpre da mu da da pije. On nije započeo razgovor o suboti, stanju mrtvih, nečistoj hrani itd. On je pokušao da zadobije poverenje ove Samarjanke zamolivši je da mu učini jednu uslugu. To je bio put do važnijih stvari.

2. Mislite na interese drugih

Pravi zadobijač duša - mladi čovek koji nastoji da svoju veru podeli sa drugima - mora potpuno da zaboravi na sebe i da misli na druge i na njihove interese. Mnogi mladi ljudi su već naučili ovu tajnu, zato su i omiljeni kod svojih bližnjih. Ako poreknemo svoje ja i približimo se drugima sa iskrenom željom da ih razumemo i uzmemo udela u njihovom interesovanju, naći ćemo se na sigurnom putu da utičemo na njih i da ih dovedemo Hristu. Istina, niko ne voli da mu drugi zaviruje u njegov unutrašnji svet, ali s druge strane čovek želi da nekome otvori svoje srce, prema kome može da ima potpuno poverenje i koji pokazuje razumevanje. Ne budite dakle obeshrabreni ako ljudi pred vama podignu ograde.

Kad je Samarjanka htela da pomene večnu mržnju između Jevreja i Samarjana, da bi Isusa odvratila od njegovih misli, on ju je vratio na svoju zamisao, pričajući joj o mnogo značajnijem predmetu nego što je onaj koji je ona nabacila.

Isto tako moramo i mi svoje prijatelje pokrenuti da misle na ono što je važnije.

3. Pokažite poverenje

Možda je teško, ali ako se iskreno trudimo, u svakom čoveku naći ćemo nešto, prema čemu možemo pokazati svoje poverenje. Ako želimo da utičemo na ljude da se odluče za Boga, moramo da mislimo na njih, bez obzira na to šta su oni. Ne govorite im o njihovim lošim stranama karaktera, nego mnogo više koliko mogu u Hristu postati dobri.

E. Stenli je izjavio: "Ako ljude prekorevate, oboriće glavu; ali ako verujete u njih, razvedriće se." Da biste zadobili poverenje svojih bližnjih, ukažite im poverenje.

4. Izbegavajte rasprave o tačkama vere

Dokazivanjem se duše ne zadobijaju. Često slušaoci žele da nas prinude da izgubimo nit svojih misli. Samarjanka je to pokušala

21

kada je rekla Isusu: "Eda li si ti veći od našega oca Jakova?" Isus je mogao da se upusti u živu raspravu o ovoj temi, pri čemu bi je pobio svojim rečima, ali on je od toga odustao, jer bi jedna duša bila izgubljena. Isto tako ljudi i danas žele da prave poređenja. Oni na primer kažu: "Mislite li da ste kao mala grupa vernika u pravu u odnosu na velike crkve i pastire sa teološkim obrazovanjem?" Ni u kom slučaju nemojte se upuštati u rasprave o tačkama vere, jer ako dobijemo nju, izgubićemo možda dotične duše.

Postoji međutim jedan momenat kada moramo zauzeti stav prema spornim pitanjima i raspravljati o važnim biblijskim istinama. Većinom će nas onaj koga poučavamo požurivati i doticati se spornih pitanja za čiju obradu još nije spreman. Potrebno je da učinimo sve što je u našoj moći da dušu temeljito pripremimo pre nego što se suoči sa ovim teško razumljivim istinama; a najbolji put je da joj odmah stavimo na srce da istrajno traži Spasitelja. Malo njih razume zaista Božju Reč i za njih bi bilo veliko obeshrabrenje ako bi im se odmah u početku izneli zahtevi koje oni uopšte ne shvataju.

Mi ih moramo dovesti Isusu i u njihovim srcima probuditi osećanje za beskrajnu ljubav Spasiteljevu, koji je svoj život dao za spasenje ljudi. Mi im moramo pomoći da uzveruju da su prihvaćeni i da su im gresi oprošteni. Tek tada imamo zadatak da ih upoznamo sa Božjim planom za njihov život koji su posvetili Gospodu.

Kao što smo utvrdili Isus nije čekao na posebne okolnosti niti na dramatične trenutke da bi svoju veru podelio sa drugima. On se koristio prilikama svakodnevnoga života. Bio je umoran, odmarao; tada je naišla jedna žena, on ju je zamolio za uslugu, i razgovor je počeo.

Ovakve mogućnosti nude nam se svakoga dana. Shvatimo da se Hristovi metodi ne mogu usavršavati. Više bi trebalo da se udubljujemo u njih da bismo se osposobili da ih u našim naporima za spasenje duša učinimo i svojim metodima.

5. Učite druge da se mole

U svakom životu postoji neki problem greha. Naš je zadatak da našeg bližnjeg dovedemo dotle da uvidi da je neophodno da prizna greh i da se moli za oproštenje; tada Sveti Duh može delovati u njemu.

Posmatrajte prirodan i ljubazan način na koji je Isus došao do srži ovog problema kod Samarjanke. Rekao je: "Idi zovni muža svojega." Ovaj jednostavni nalog pokrenuo ju je da prizna svoj polo-

22

žaj: "Nemam muža". Priznala je svoje greške Isusu. Ali za nas obične smrtnike nije mudro - bar ne u većini slučajeva - da slušamo kako nam drugi nabrajaju svoje grehe. Naša dužnost se sastoji u tome da upravimo misli ljudi na Boga, koji jedini može da oprosti i spase. U ovome moramo postupati s nežnošću i dobrotom.

Pokrenuti nekoga da ode na svoja kolena i iznese Bogu svoje borbe i svoje potrebe, urodiće plodom. Duši sa kojom radimo treba da pokažemo primer jednostavne molitve. Često je treba pustiti da se ona prva moli. Naše molitve, koje će uslediti potom, moraju isto tako da budu jednostavne; ne smemo da zaboravimo da molimo Gospoda da usliši molitve koje tek što su se podigle prema njegovom prestolu.

Pre nekoliko godina jedan mladi adventista imao je tu prednost da stupi u odnos sa jednim političkim vodjom. Ovaj čovek iz kraljevske porodice vladao je velikim delom jednog carstva. Slučajno je došao u dodir sa našim bratom i oduševljen ovim poznanstvom pozvao mladog brata u svoju kancelariju da studira sa njim Bibliju. Dogovorenog dana naš brat se bojažljivo približavao raskošnom zdanju. Ali kraljevski domaćin ga je primio vrlo ljubazno, ostavivši za vreme ove posete sve drugo po strani.

Šef države koji o religiji nije znao ništa, bio je kao dete u rukama našeg brata, koji mu je predložio da razgovor otpočne molitvom, na šta je domaćin primetio: "Ali kako se to moli?" Obojica su kleknula i naš brat je naučio ovog političara da se moli. Posle izvesnog vremena on je zauzeo pozitivan stav prema istini i postao blagoslov za svoj narod.

Draga braćo i sestre, i vi možete češće nego što mislite da dovedete druge dotle da se isto tako mole. Pokušajte to uskoro.

Zamolite onoga, koga želite da zadobijete, za neku uslugu; mislite na njegove interese; ukažite mu poverenje; izbegavajte da se upuštate u raspravu o tačkama vere; naučite ga molitvi.

Ovako je postupao Isus - a i vama će doneti uspeha.

23

III tromesečje

Subota, 3. juli 2027.

"JER SE KRAJ SVEMU PRIBLIŽI"

Duhovna tama pokriva Zemlju. Izveštaji o zločinima i bezakonju zastrašuju. Pokvarenost bezbožnika prelazi granice shvatanja. Mnogi gradovi su se u očima Neba pretvorili u pravi Sodom. Širenje zla dostiglo je takve razmere da se ljudske mase približavaju kritičnoj tački posle koje će biti izuzetno teško doći do njih i doneti im spasonosnu istinu sadržanu u vesti trećeg anđela. Neprijatelj duša radi vrlo mudro nastojeći da preuzme potpunu vlast nad ljudskim umom; Božje sluge koje opominju i pripremaju ljude za Dan suda moraju zato brzo obaviti svoj posao.

Ljudi će uskoro biti prinuđeni da donesu važne odluke i zato im treba pružiti priliku da čuju i razumeju biblijske istine, kako bi trezveno razmišljajući mogli da se opredele za pravu istinu. Bog jasno i određeno poziva svoje vesnike da opomenu gradove dok još traje vreme milosti i dok su ljudi još spremni da prihvate spasonosni uticaj biblijske istine.

Na putu u smrt

Sotona marljivo radi. Njegovo delo ogleda se u zbrci, u sukobima i neslaganju između radnika i poslodavaca, u licemerstvu koje se uvuklo u crkve. Sotona odvlači ljude na mesta veselja i zabave, gde se jede i pije, kako ne bi imali vremena za mirno razmišljanje. Nadah-

24

njuje ih željom da učine nešto čime će se proslaviti. Svet se korak po korak, vraća u stanje koje je vladalo u Nojevo vreme. Ljudi čine sve moguće zločine. Telesna želja, želja očiju, ponos života, zloupotreba moći, okrutnost i sila koja se koristi sa ciljem da navede ljude da pristupe raznim udruženjima, vezujući sami sebe u snopove za poslednji veliki oganj - sve je to delo sotoninih oruđa. Ovo kolo zločina i bezumlja ljudi nazivaju "životom"...

Svet koji se ponaša kao da nema Boga, utonuo u sebične težnje, doživeće uskoro iznenadno uništenje i neće ga izbeći. Mnogi nastavljaju sa životom bezbrižnog zadovoljavanja svojih prohteva, dok im se sve to toliko ne ogadi da oduzmu sebi život. Igrankama, kockanjem, pijanstvom, pušenjem, zadovoljavanjem svojih životinjskih strasti oni odlaze kao vo na klanje. Sotona se koristi svim svojim smicalicama i čarima da nagna ljude da i dalje slepo srljaju, dok Bog ne ustane sa svoga mesta da kazni stanovnike Zemlje za njihova bezbožna dela. Zemlja će tada otkriti prolivenu krv i više neće pokrivati svoje mrtve. Ceo svet srlja u smrt.

Ljudi i žene upliću se sve više u svoje poslovne veze. Neobuzdano radeći zidaju građevine čiji se vrhovi podižu visoko u nebo. Glave su im pune planova i slavoljubivih ideja.

Naređeno mi je da objavim poruku da će gradovi koji su puni prestupa, bezakonja i nemorala biti uništeni zemljotresima vatrom i vodom. Ceo svet će shvatiti da postoji Bog koji će istaći svoj božanski autoritet. Njegova nevidljiva oruđa prouzrokovaće uništenje, pustoš i smrt. Sva nagomilana materijalna blaga neće tada ništa vredeti...

Doći će nesreće - najstrašnije i najmanje očekivane; ova pustošenja nizaće se jedno za drugim. Ako se poslušaju opomene koje je Bog dao, crkve se pokaju i vrate svojoj vernosti, drugi gradovi moći će da budu pošteđeni još izvesno vreme. Ali ako ljudi koji su bili zavedeni nastave da idu putem kojim su išli, ne obaziruć se na Božji zakon i iznoseći zablude drugima, Bog će dopustiti da na njih dođu nevolje da bi se probudili...

Gospod neće iznenada odbaciti sve prestupnike niti uništiti čitave narode, ali će kazniti gradove i mesta u kojima su se ljudi predavali vlasti sotonskih oruđa. Bog će strogo postupati sa velikim gradovima; međutim, na njih neće doći silina Božjeg gneva, jer će se neke

25

duše ipak otrgnuti zamci neprijateljskih obmana i obratiti, dok će ostali gomilati gnev za Dan suda.

Probudite narod

Dok sam, 16. aprila 1906. godine, bila u Loma Lindi, Kalifornija, bio mi je prikazan veoma uzbudljiv prizor. U noćnoj viziji stajala sam na uzvišenju sa kojega sam mogla da posmatram kuće kako se povijaju kao trska na vetru. Rušile su se velike i male zgrade. Mesta za zabavu, pozorišne dvorane, hoteli i kuće bogatih ljudi, tresli su se i rušili. Mnogi životi bili su uništeni, dok su se vazduhom prolamala zapomaganja ranjenih i uspaničenih ljudi.

Božji anđeli koji su imali zadatak da uništavaju bili su na delu. Na jedan dodir, zgrade koje su tako savršeno konstruisane da su ih ljudi smatrali sigurnim od svake opasnosti, brzo su bile pretvorene u gomile smeća. Nijedno mesto nije pružalo sigurnost. Nisam osećala da se nalazim u nekoj naročitoj opasnosti, ali mi nedostaju reči kojima bih opisala užas prizora koji su se nizali preda mnom. Činilo se da je Božjem strpljenju došao kraj i da je nastupio Dan suda.

Anđeo koji je stajao pored mene rekao mi je da vrlo malo ljudi ima neku predstavu o pokvarenosti koja vlada u ovom svetu, a naročito o pokvarenosti velikih gradova. Rekao je da je Bog odredio vreme kada će u gnevu pohoditi prestupnike koji uporno krše njegov Zakon.

Užasni prizori koji su mi bili prikazani nisu na moj um ostavili tako dubok utisak kao poruka u vezi s time. Anđeo koji je stajao pored mene objavio je da se Božja vrhovna vladavina i svetost njegovog Zakona moraju otkriti onima koji uporno odbijaju da pokažu poslušnost Caru nad carevima. Oni koji se odluče da ostanu nepokorni, moraju biti pohođeni sudovima u milosti da bi se, ako je moguće, probudili i uvideli zlu prirodu svoga puta.

U svim našim crkvama imamo ljude koji bi trebalo da rade u aktivnoj službi i iznose palom svetu poslednju vest opomene. Delo obraćenja duša Hristu, koje je odavno trebalo da bude u toku, još nije obavljeno. Grubo smo zanemarivali stanovnike bezbožnih gradova, koji će uskoro biti pohođeni nevoljama. Sve njih treba upozoriti na sudove koji će doći. Ko će za dovršenje ovog dela dati službu celog srca, kakvu Bog jedino traži?

O, kad bi Božji narod bio svestan nesreće koja preti hiljadama gradova, danas gotovo potpuno predatih idolopoklonstvu.

Ubrzajte posao

Dok razmišljam o zbivanjima u gradovima koji su, očigledno, pod vlašću sotone, pitam se, kako će se sve to završiti. Pokvarenost u mnogim gradovima se sve više širi. Svedoci smo zločina i nepravde svuda oko nas. Društvo se upoznaje sa sve novijim oblicima idolopoklonstva. U svakoj zemlji ljudi se trude da pronađu nešto novo. Lakomislenost u postupcima i opšta smetenost svuda se šire. Nema sumnje, gradovi na ovoj Zemlji postaju kao što su bili Sodom i Gomor.

Mi, kao narod, treba da ubrzamo delo u velikim gradovima, koje su ometali nedostatak radnika, sredstava i duha posvećenja. U ovo vreme Božji narod treba potpuno da obrati svoja srca Gospodu, "jer se kraj svemu približi".

Ponizimo svoja srca i poslušajmo Božju volju; ozbiljno se trudimo da izvršimo ono što je Bog pokazao za potrebno, kako bismo opomenuli gradove kojima se približava trenutak osude.

Subota, 7. august 2027.

"NE BOJ SE, CRVIĆU JAKOVLJEV..."

Pred nama su najveći događaji Adventnog pokreta. Ceo svet treba da bude obasjan slavom ove vesti. Divna pomisao! Ovo treba da oduševi svakog vernika. Ali upravo u toj pomisli krije se i jedna opasnost za nas. Možda u dubini svoje duše čeznemo za vremenom kada će svi ljudi govoriti lepo o nama, kada će se svi diviti našoj organizaciji, kada će se i o nama govoriti kao o velikim ljudima velikog pokreta. Ako taj dan bude ikada došao, onda smo osuđeni na propast i mi i vest sa nama. Drugi pokreti su krenuli istim putem i iskusili su duhovnu propast. Oholost i slava oduzeli su im ono što ih je u početku učinilo velikima.

Kako je prefinjen greh oholost! On može uspevati u srcu propovednika kao i u srcu vernika. Oholost je najgori greh jer je on izvor greha. On je nadahnuo Lucifera da poželi Bošji presto. On ga je na

27

kraju lišio njegovog mesta na Nebu. Božji Sin morao je položiti svoj život da bi nas spasao od oholosti. Poniznost, u drugu ruku, jeste najveća vrlina, jer poniznost nam je dala Spasitelja!

Pre mnogo godina Gospodnja sluškinja savetovala je propovednike da ponizno žive pred Gospodom. "Mi nemamo među nama velikih ljudi", pisala je ona, "i niko ne treba da pokušava da učini sebe onim što nije. Budite mali ljudi koji raspravljaju o velikim stvarima."

Nije lako biti mali. Svi potajno težimo da budemo veliki. Ali naš duhovni uspeh leži u tome da budemo mali. Prezrenim zarobljenicima Vavilona Gospod je rekao: "Ne boj se, crviću Jakovljev, narodiću Izrailjev, ja ću ti pomagati... Učiniću te da budeš kao sprava za vršenje nova sa zupcima; vrijeći ćeš gore!" /Isaija 41, 14.15/

Kakve li suprotnosti! - crv i oštra sprava sa zupcima za vršenje. Ovde je reč o dve metode rada - telesna metoda i duhovna metoda.

Ljudskoj prirodi se ne sviđa ova slika - crv. U mnogim novim tekstovima taj izraz je izostavljen. Da, misao o "crvu" nije po volji čoveku.

Ali sam Gospod je postao "crv, a ne čovek", da bi nas otkupio. / Psalam 22, 6/

Neko je dobro kazao: "Bog može upotrebiti crva da bi vršio brdo, samo ako se crv ne suprotstavi ili ne pouzda u sebe."

Bog upotrebljava obične ljude

Pošto je Izrailj bio u opasnosti da kaže: "Moja me je ruka spasila", Gospod je rekao Gedeonu da smanji broj vojnika. Gedeon je možda očajavao kad mu je ostalo samo 300 vojnika. Ali ova šaka boraca su bili ljudi iz kojih je bio iščupan sav korov samopouzdanja. To nisu bili školovani ratnici. Sam Gedeon je bio zemljoradnik. On nije nosio nikakva odlikovanja. Ali on i njegovih tri stotine ljudi bili su ljudi vere, koji se nisu uzdali u telo. Oni su bili gotovi da izlože svoj život smrti i stajali su sa razbijenim vrčevima kao laka meta za neprijatelja.

Mi se čudimo jednostavnosti ove metode. Gedeonovi vojnici nisu bili uvežbani ljudi, niti su imali obično ratno oružje.

Ovnujski rogovi, vika, razbijeni vrčevi i svetiljke izgledali su vrlo smešno. Ali Bog im je dao pobedu. Sa velikim zadovoljstvom čitamo opis Gedeonove pobede; ali ako sami sebe ispitujemo, može se u nama pojaviti sumnja da bi iste metode mogle i danas imati uspeha.

Šta mi mislimo o metodi razbijenih vrčeva - svetiljaka? Jesmo li voljni da budemo razbijeni vrč da bi Božja svetlost mogla jasno svetleti, ili mislimo da se moramo naoružati filozofijom, psihologijom da nas ne bi smatrali crvom.

Kad je Pavle došao u Korint, on nije isticao svoj dar govora ili svetovnu mudrost. Za bistre Korinćane, njegov je govor bio slab, ali on je ipak tamo osnovao crkvu.

Kad je on govorio o sebi kao o vođi u crkvi, on je rekao: "Jer mislim da Bog nas apostole najstražnje postavi, kao one koji su na smrt osuđeni, jer bismo gledanje i svetu i anđelima i ljudima." /1. Korinćanima 4, 9/

Moffat prevodi: "Jer je Bog, čini mi se, od nas apostola načinio najposlednje među ljudima, kao na smrt osuđene gladijatore u areni!"

Hrista radi ove vođe postali su ludi. "Mi smo budale Hrista radi, a vi ste mudri u Hristu; mi slabi, a vi jaki; vi slavni, a mi sramotni! Do ovoga časa i gladujemo, i trpimo žeđu, i golotinju, i muke, i potucamo se, i trudimo se radeći svojim rukama... Postasmo kao smetlište sveta, po kojemu svi gaze dosad." /Stih 10-13/ Kolike li razlike između njih i mnogih od nas danas!

Ipak, to su bili ljudi koji su preobrazili tadašnji svet. I to su oni učinili u toku jedne generacije! Oni nisu težili za popularnošću, za prestižom. To su bili ponizni ljudi, tako ponizni da ih je Bog mogao učiniti velikima. I Saul je bio velik kad je bio mali u svojim očima. Ali njegovo se srce ispunilo taštinom, uobraženjem i on je izgubio Božje carstvo.

Suprotno ljudskoj mudrosti, Božji put je put poniznosti i tim putem možemo ići toliko daleko koliko hoćemo. "Sramota krsta" danas je isto tako velika kao u dane apostola Pavla. Ali samo kad Hristovu smrt nosimo na sebi, tada će svet videti da u nama otsjajuje lepota Sunca Pravde.

Otac je pokazivao svom sinčiću crkvene prozore, na kojima su neka stakla bila prava remek-dela slikanja na staklu. Svom malom sinu otac je postavio pitanje: "Kaži mi, sine, na kojem staklu su naslikani sveci?"

"Tata, ja to znam! Sveci su oni kroz koje prolazi svetlost."

Mi ne moramo biti mrtvi sto godina da postanemo sveci. Svi mi treba da smo tako mrtvi telu, željama i svetovnoj mudrosti, da Božja svetlost može svetleti kroz nas.

Kad bude došlo vreme da se vest objavi sa većom silom, "Gospod će raditi preko svojih poniznih oruđa, vodeći misli onih koji se posvete njegovoj službi... Sveta revnost nagnaće ljude vere i molitve da pođu i propovedaju reči koje im Bog daje... Hiljade i hiljade ljudi, koji takve reči nikada ranije nisu čuli, sada će slušati." /Evangelizam, str. 526/

"Za vreme glasne vike Crkva će, poduprta milostivim posredovanjem svog slavnog Gospodara, razasuti vest o spasenju tako obilno da će svaki grad i svako selo biti obasjani svetlošću. Zemlja će biti puna poznanja o spasenju. Božji Duh koji obnavlja krunisaće uspehom revnost i zalaganje Božjih slugu tako obilno, da će se svuda videti odsjaj svetlosti sadašnje istine." /Isto, str. 522/

Neka Bog ubrza taj dan!

Subota, 4. septenbar 2027.

OVAKO JE POSTUPAO ISUS

Metodi koje je Isus primenjivao:

1. Zamolite za neku uslugu

Ponekad je najteži prvi korak u razgovoru o religijskim temama sa prijateljima i poznanicima. Isus je počeo svoj razgovor sa Samarjankom zamolivši je: "Daj mi da pijem!" Tako je obično postupao sa ljudima kojima je želeo da pomogne. Tada je bio siguran da će privući njihovu pažnju i da će dobiti pozitivan odgovor.

Ako se vi nekome obraćate znajući da imate ono što mu je potrebno, nećete uticati na njegovu volju niti pokušavati da u njemu izazovete oduševljenje i probudite interesovanje. Međutim, ako ga zamolite da vam pomogne, postićićete željeni uspeh.

Primer za to je muž jedne naše sestre u Americi. Do njega je bilo veoma teško dopreti, a ona je toliko želela da i on upozna Božju ljubav. Pošto smo u njenom mestu razapinjali šator u kojem ćemo održavati bogosluženja, zamolili smo njenog supruga da nam pomogne, dajući mu najveće odgovornosti. Kasnije je priznao:

"Odlučio sam da ću postati adventista u trenucima kada sam najjače vukao uže i najviše se znojio ."

30

To je osnovni zakon ljudske prirode - da ako zamolimo druge za uslugu, mi postajemo njihovi dužnici i za uzvrat možemo da im ponudimo upavo ono što je njima potrebno - a mi imamo.

Isus je prvo zamolio ženu da mu da da pije. On nije započeo razgovor o suboti, stanju mrtvih, nečistoj hrani itd. Pokušao je da zadobije poverenje ove Samarjanke zamolivši je da mu učini jednu uslugu. To je bio put do važnijih tema.

2. Mislite na interese drugih

Pravi zadobijač duša - čovek koji nastoji da svoju veru podeli sa drugima - mora da zaboravi na sebe i da misli na druge i na njihove interese. Mnogi mladi ljudi već su naučili ovu tajnu i zato su omiljeni su kod svojih prijatelja. Ako zanemarimo svoje ja i približimo se drugima sa iskrenom željom da ih razumemo i učestvujemo u njihovim interesima, sigurno ćemo ih dovesti Hristu. Iako se ljudi nerado otvaraju, ponekad imaju potrebu da otvore svoje srce nekome u koga imaju poverenja i ko pokazuje razumevanje. S druge strane, ne budite obeshrabreni ako ljudi pred vama podižu ograde.

Kad je Samarjanka spomenula večnu mržnju između Jevreja i Samarjana, On ju je vratio na svoju zamisao, pričajući joj o mnogo značajnijem predmetu od onoga kojeg je ona započela. Isto tako moramo i mi svoje prijatelje pokrenuti da razmišljaju o onome što je važnije.

3. Pokažite poverenje

Možda je teško, ali ako smo iskreni, moženo zadobiti poverenje skoro svake osobe. Ako želimo da pomognemo ljudima da se odluče za Boga, moramo da mislimo na njih, bez obzira šta su oni i koliko su duhovno posrnuli. Ne govorite im o njihovim lošim stranama karaktera, nego mnogo više koliko mogu u Hristu postati dobri.

Gospodin E. Stenli rekao je sledeću poučnu misao: "Ako ljude prekorevate, oboriće glavu; ali ako verujete u njih, razvedriće se." Da biste zadobili poverenje svojih bližnjih, ukažite im poverenje.

4. Izbegavajte rasprave o tačkama vere

Duše se ne zadobijaju dokazivanjem i raspravama. Često slušaoci žele da nas prinude da izgubimo nit svojih misli. Samarjanka je to pokušala kada je rekla Isusu: "Eda li si ti veći od našega oca Jakova?" Isus je mogao da se upusti u živu raspravu o ovoj temi, pri čemu bi je svakako pobio svojim rečima. Međutim, On to nije želeo, jer je znao

da bi jedna duša bila izgubljena. Ljudi i danas žele da prave poređenja. Oni na primer kažu: "Zašto mislite da ste u pravu vi, crkva sa manjim brojem vernika, a ne neke poznate crkve sa mnogobrojnom pastvom?" Ni u kom slučaju nemojte da se upuštate u rasprave o tačkama doktrine po kojima se crkve razlikuju, jer je sigurno da ćete dobiti raspravu, a najverovatnije izgubi dotične duše.

Međutim, postoje momenti kada moramo zauzeti stav prema spornim pitanjima i raspravljati o važnim biblijskim istinama. U tome treba pokazati mnogo takta i sluga. Praksa je pokazala da nas često oni s kojima diskutujemo požuruju i dotiču se pitanja za koja još nisu spremni. Potrebno je da učinimo sve što je u našoj moći da dušu temeljno pripremimo pre nego što se suoči sa istinama koje su teže razumljive; najbolji put je da joj majpre ukažemo na potrebu da istrajno traži Spasitelja. Malo njih zaista razume Božju Reč i za njih bi bilo veliko obeshrabrenje ako bi im se odmah u početku izneli zahtevi koje oni uopšte ne shvataju.

Prvo ih moramo dovesti Isusu i u njihovim srcima probuditi osećanje za beskrajnu ljubav Spasitelja koji je svoj život dao za spasenje ljudi. Moramo im pomoći da se uvere da su prihvaćeni i da su im oprošteni gresi. Tek tada imamo zadatak da ih upoznamo sa Božjim planom za njihov život.

Kao što smo videli, Isus nije čekao na posebne okolnosti niti na dramatične trenutke da bi svoju veru podelio sa drugima. On se koristio prilikama svakodnevnoga života. Bio je umoran i upravo se odmarao; tada je naišla jedna žena, On ju je zamolio za uslugu i razgovor je počeo.

Nude nam se svakodnevno ovakve mogućnosti. Shvatimo da se Hristovi metodi ne mogu usavršavati. Trebalo bi da se više udubljujemo u njih, kako bismo se osposobili da ih u svojim naporima za spasenje duša učinimo i svojim metodima.

5. Učite druge da se mole

U svakom životu postoji problem greha. Naš zadatak je da svojim prijateljima pomognemo da uvide neophodnost priznanja greha i molitve za oproštenje; tada Sveti Duh može da deluje u njima.

Posmatrajte prirodan i ljubazan način na koji je Isus došao do srži ovog problema kod Samarjanke. Rekao je: "Idi zovni muža svojega."

32

Ovaj jednostavni nalog pokrenuo ju je da prizna svoj položaj: "Nemam muža". Priznala je svoje grehe Isusu. Ali za nas ljude nije mudro - bar ne u većini slučajeva - da očekujemo da nam drugi nabrajaju svoje grehe. Naša dužnost je da usmerimo misli ljudi na Boga, koji jedini može da oprosti i spase. U ovome moramo postupati s nežnošću i dobrotom.

Pokrenuti nekoga da iznese Bogu svoje borbe i svoje potrebe, urodiće plodom. Prijatelju s kojim proučavamo, treba da pokažemo primer jednostavne molitve. Takvu osobu često treba pustiti da se prva moli. Naše molitve, koje će uslediti potom, moraju isto tako da budu jednostavne; ne zaboravimo da molimo Gospoda da usliši molitve koje tek što su se podigle prema Njegovom prestolu.

Pre nekoliko godina jedan mladi adventista imao je prednost da se upozna sa izvesnim političkim vodjom. Političar je bio iz kraljevske porodice i vladao je velikim delom jednog carstva. Slučajno je došao u dodir sa adventističkim mladićem i oduševljen ovim poznanstvom, pozvao ga u svoju kancelariju da s njim proučava Bibliju. Dogovorenog dana naš brat se bojažljivo približavao raskošnom zdanju. Međutim, kraljevski domaćin primio ga je veoma ljubazno i za vreme ove posete ostavio po strani sve druge obaveze.

Šef države koji nije ništa znao o religiji, bio je kao dete otvoren da sazna nešto o Božjoj ljubavi. Brat mu je predložio da razgovor otpočnu molitvom, na šta je domaćin primetio: "Ali kako se to moli?" Obojica su kleknula i naš brat je naučio ovog političara da se moli. Posle izvesnog vremena vladar je zauzeo pozitivan stav prema istini i postao blagoslov za svoj narod.

Draga braćo i sestre i vi možete, češće nego što mislite, pomoći ljudima da nauče da se mole. Pokušajte to uskoro.

Onoga kome želite da pomognete, zamolite za neku uslugu; mislite na njegove interese; ukažite mu poverenje; izbegavajte da se upuštate u raspravu o veri; naučite ga da se moli.

Ovako je postupao Isus - a i vama će doneti uspeha.

33

IV tromesečje

Subota, 2. oktobar 2027.

BIBLIJSKA OSNOVA ZA ORGANIZOVANJE CRKAVA I MISIJU

Matej 28,18-20

Uvod: Jedan čovek je u Marku 16,15 pročitao da nam je Isus rekao da idemo u sav svet i propovedamo jevanđelje. Pošto je iskreno želeo da bude poslušan Gospodnjoj zapovesti, sakupio je na hiljade dolara i otputovao u 143 različite zemlje da propoveda jevanđelje. Ipak, on je pogrešno razumeo šta Bog želi od njega. Kada bi stigao na aerodrom svake zemlje, odlazio je u grad, stao na sred najveće pijace koju je mogao da pronađe, propovedao je jedan sat i zatim odlazio na sledeću destinaciju.

Posle jedne godine putovanja u svaku zemlju za koju je mogao da dobije vizu, čovek se vratio kući i rekao, "Sada kada sam ispunio ono što mi je Gospod rekao da uradim, mogu da se vratim svom zanimanju učitelja i drugima da pričam šta sam uradio."

Siroti čovek je bio zaveden. Nije razumeo biblijski mandat, poruku, model i metode Hristovog velikog naloga koji je zapisan u Mateju 28,18-20.

"Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha, Učeći ih da

34

sve drže što sam vam zapovedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka."

I. Mandat za evangelizacije i organizovanje crkava

A. Bog je pozvao Avrama i napravio zavet sa njim (1.Mojsijeva 12,1-4) obećajući da će blagosloviti njega i sve njegove potomke.

B. Isus je utvrdio taj mandat za svoje učenike u Mateju 28,18-20, gde je naglasio da treba da odu u sve narode, a ne samo među Jevreje. U originalnom jeziku, za "sve narode" koristi se reč "Ta etne", što znači svi ljudi.

1) Gospod očekuje da propovedamo jevanđelje svakoj grupi ljudi.

2) Treba da postoji crkva za svaku grupu ljudi.

Primer: Procenjuje se da danas ima 17,500 različitih ljudskih grupa na svetu. Ljudske grupe su plemena, jezičke grupe, interesne grupe, kaste ili klasne koje sebe smatraju jedinstvenima. Otprilike oko 5000 ovih grupa još nije čulo za Hrista. Mnoge od tih grupa nalaze se u zemljama kao što su Nigerija, gde još niko nije uspeo da uspešno stigne do njih sa jevanđeljem.

Potrebno je da neke grupe ljudi, koje su ranije čule jevanđelje, ponovo budu evangelizirane, jer su se vratile na svoje stare puteve.

C. Dela 1,8 kažu nam da se naš izvor sile da budemo Hristovi svedoci nalazi u ličnosti Svetoga Duha.

D. U Mateju 9,36-38 Isus nam je dao mandat da se molimo dok je posmatrao množinu ovaca bez pastira i rekao, "Žetve je mnogo, a poslenika malo. Molite se, dakle, GOSPODARU OD ŽETVE da izvede poslenike na žetvu svoju."

1) Bog je misionarski Bog, Hristos je misionarski Hristos, a Sveti Duh je misionarski Duh!

2) Gospod očekuje da budemo uključeni u dovođenje izgubljenih duša Njemu. Ne treba samo da sve svoje vreme provodimo rešavajući probleme ljudi u crkvi.

3) Gospod nam kaže da tražimo od Gospodara da pošalje još radnika. Bog je onaj koji ubeđuje, vodi, upravlja i poziva svoje evanđeliste, pastore, učitelje i radnike u svoje polje.

E. U Jovanu 15,16 Isus kaže: "Vi mene ne izabraste, nego ja vas izabrah, i postavih vas da vi idete i rod rodite; i da vaš rod ostane, da šta god zaištete u Oca u ime moje da vam da."

1) Hristos poziva određene ljude u službu evangelizma, misija i organizovanja crkava. On im daje odgovarajuće darove kako bi uradili Njegov posao.

2) Ne mogu svi da budu uspešni u organizovanju crkava i misionarskom poslu. Gospod mora da vas vodi da biste mogli to da radite.

3) Mi smo pozvani da propovedamo, učimo i donosimo rodove.

Primer - Jedan misionar u jednom mestu u Africi radio je 30 godina i za to vreme krstio samo 20 duša. Kada je otišao, misionarska stanica se zatvorila jer nije bilo nikoga ko je hteo da ga zameni. Mnogo godina kasnije, poglavica je pronašao nekoliko evanđeoskih traktata koje je misionar ostavio. Kada ih je pročitao, Sveti Duh ga je ubedio da postane hrišćanin. Sledećeg jutra je narodu u svom plemenu ispričao o svojoj odluci. Mnogi su se prepirali sa njim da ga je demon prevario da donese nerazumnu odluku, ali on je bio uporan u svojoj odluci da sledi Hrista kao Gospoda i Spasitelja.

Danas u tom selu sastaje se mala crkva koju vodi taj poglavica. Iako misionar nije doživeo žetvu svoga truda, seme koje je posejano pre 30 godina nije bilo uzaludno. Isus je rekao: "Ne kažete li vi da su još četiri meseca pa će žetva prispeti? Eto, velim vam: podignite oči svoje i vidite njive kako su već žute za žetvu. I koji žnje prima platu, i sabira rod za život večni, da se raduju zajedno i koji seje i koji žnje; Jer je u tom istinita beseda da je drugi koji seje a drugi koji žnje. Ja vas poslah da žnjete gde se vi ne trudiste; drugi se trudiše, a vi u posao njihov uđoste."

F. Božji mandat za svetsku evangelizaciju nalazi se u Njegovim stvorenjima (Sva ljudska bića odgovorna su za zajednicu sa Njim, da Mu daju slavu, da čine Njegovu volju i da Ga poznaju - 1.Korinćanima 1,9).

G. Božji mandat za evangelizaciju nalazi se u Njegovom karakteru (Njegova ljubav, zajednica, autoritet, istina, svetost, iskrenost, saosećanje, milost i istrajnost. On ne želi da bilo ko propadne, već da se svi pokaju u Hristu - 2.Petrova 3,8.9).

H. Božji mandat za misiju nalazi se u Njegovom obećanju (Zavet sa Avramom - "Jer koliko je obećanja Božijih, u Njemu su da, i u Njemu amin, Bogu na slavu kroz nas. - 2.Korinćanima 1,20).

I. Božji mandat za evangelizaciju nalazi se u Hristu (Jovan 3,16).

36

J. Božji mandat za evangelizaciju nalazi se u Svetome Duhu. "I kad On dođe pokaraće svet za greh, i za pravdu, i za sud" Jovan 16,8.

K. Božji mandat za evangelizaciju nalazi se u Njegovoj crkvi, Njegovom telu, crkva ima naređenje da propoveda dok se Hristos ne vrati.

II. Poruka o svetskoj evangelizaciji, misijama i organizovanju crkava

A. Evangelizam je definisan na sledeći način: "Evangelizirati znači širiti dobru vest da je Isus Hristos umro za naše grehe i da je ustao iz mrtvih, prema Pismu, i da sada kao Gospodar koji vlada nudi oproštenje greha i dar Duha koji svima koji se kaju i veruju."

B. Postoji jedna poruka jevanđelja, ali ona može da se izrazi na različite kulturološki prikladne načine.

Primer - Apostoli su na razne načine izražavali jevanđelje:

1. Žrtveno Jagnje - prolivanje Hristove krvi.

2. Mesijansko - Dolazak Božjeg obećanog Mesije i vladara.

3. Novi zakonski sistem - sudija koji objavljuje da je grešnicima oprošteno i da su pravedni.

4. Lični Otac - Onaj koji miri svoj zalutali narod i vraća ga u svoju porodicu.

5. Oslobodilelj - Onaj koji dolazi da izbavi bespomoćne.

6. Pastir - Onaj koji odlazi da traži izgubljenu ovcu.

7. Zemljoradnik - koji je izašao da poseje svoje seme.

8. Ribar - "Bacite mrežu s desne strane lađe, i naći ćete. Onda baciše, i već ne mogahu izvući je od mnoštva ribe." Jovan 21,6.

9. Osoba koja traži izgubljeni dinar - Onaj koji ima svetu hitnost da pronađe izgubljene!

C. Jevanđelje ne treba da se promeni, već oblik u kome se ono iznosi može da bude različit kako bi bio u skladu sa potrebama slušalaca.

III. Model za evangelizam, misiju i organizovanje crkava

A. Model je primer koji treba da imitiramo ili uzorak koji treba da sledimo.

Hristos je naš model za evangelizam, misiju i organizovanje crkava.

a. Identifikacija - Hristos je došao na zemlju i postao čovek. On je privremeno predao svoja božanska prava i postao 100% čovek dok je istovremeno 100% održao svoje božanstvo.

"Nego je ponizio sam sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao čovek. Ponizio sam sebe postavši poslušan do same smrti, a smrti krstove." Filibljanima 2,7.8.

B. Jezik - Hristos je naučio da govori jezik naroda (Jovan 1,14).

C. Kultura - Hristos je naučio kulturološke strane u propovedanju jevanđelja. Učio je ribare kroz svoj život, svoje asocijacije, svoja učenja, svoje susrete sa ljudskim problemima.

D. Motivacija - Hristos je naučio šta motiviše ljude i rekao, "Hajdete za mnom, i učiniću vas lovcima ljudskim." Matej 4,19. Motivisao ih je večnim stvarima.

E. Vojnik - Spreman za protivljenje i odbacivanje - Hristos je shvatio da neće svi prihvatiti Njegovu poruku.

F. Učeništvo - Hristos je postavio dvanaestoricu da mogu da budu sa Njim i da On može da ih šalje da propovedaju (Marko 3,14).

G. Propovedanje - Hristos je pokazao učenicima kako da propovedaju, kako da objavljuju jevanđelje, jednostavno, jasno i hrabro.

H. Učenje - Isus je bio vrhunski Gospodar učitelj... "U kojoj je sve blago premudrosti i razuma skriveno." Kološanima 2,3.

I. Misionar - "Ne gledajte svaki za svoje, nego i za drugih. Jer ovo da se misli među vama šta je i u Hristu Isusu." Filibljanima 2,4.5.

J. Prorok - Hristos je rekao, "Ne, kažem vam, nego ako se ne pokajete, svi ćete tako izginuti." Luka 13,5.

K. Pastor - Hristos je rekao, "Ja sam pastir dobri; pastir dobri dušu svoju polaže za ovce." Jovan 10,11.

IV. Sila za evangelizam, misiju i organizovanje crkava

Sila znači autoritet, kredibilitet, snagu, energiju, poriv, motivaciju, uticaj, zaštitu, osposobljavanje, sprovođenje i posredovanje. Sve to dolazi od Svetog Duha, Biblije i Hrista.

A. Evanđelista je bespomoćan ako se oslanja samo na svoju snagu da radi misionarski posao (2.Korinćanima 3,5.6).

B. Misionar je veoma ranjiv prema napadima bez duhovnog oružja koje nam daje Bog. "Jer oružje našeg vojevanja nije telesno, nego silno od Boga na raskopavanje gradova, da kvarimo pomisli." 2.Korinćanima 10.4. Naša borba je protiv vladara, autoriteta, protiv demona, prevara, protiv sila tame ovoga sveta i duhovnih sila zla (Efescima 6,10-18).

38

1. Mač duhovni - Biblija
2. Opasač istine - iskren karakter
3. Oklop pravde - Hristova pripisana pravednost
4. Kaciga spasenja - sigurnost u spasenje
5. Noge obuvene u pripravu jevanđelja mira - Obučavanje
6. Štit vere - zaštita protiv sotoninih napada
7. Molitva u duhu - Svesnost, zavisnost i nada!

Zaključak - Sila koju imamo za evangelizam i misiju pokazana je u priči o jednom čoveku koji je bio član devet tajnih društava. Ovaj čovek je svoju silu koristio da bi se uvlačio u domove ljudi, trovao njihovu hranu, palio njihove kuće, prisluškivao njihove razgovore, sve to uz pomoć amajlije koja mu je pomagala da bude privremeno nevidljiv.

Jednog dana dok je prolazio pored pastorove kuće noseći svoju amajliju za nevidljivost, pastor je rekao, "Dođi ovamo, hoću da razgovaram sa tobom." Čovek se uplašio pastorove sile jer ga nikada niko nije video dok je nosio svoju amajliju, pa je pobegao. Sledećeg dana je došao u pastorovu kuću a njegova amajlija bila je ojačana posebnim prahom, ali pastor je ponovo rekao, "Dođi ovamo, želim da ti kažem o sili Isusa Hrista koja može da ti oprosti grehe." Pastor je mogao da vidi čoveka zbog velike Božje moći.

Dva meseca kasnije čovek je toliko bio pod uticajem Svetog Duha koji ga je uverio u strašne stvari koje je učinio da je otišao u pastorovu kuću. Pastor je rekao čoveku da je jedini način na koji može da raskine sa svojim starim putevima da donese sve svoje amajlije, idole i predmete koji pripadaju tajnim društvima u pastorovu kuću, gde će ih javno spaliti. Čovek je oklevao, ali je na kraju pristao. Tog dana je zli čovek predao svoj život Isusu Hristu.

Ubrzo posle toga nekoliko ljudi je pokušalo da ubije čoveka, ali nisu uspeli. Otimali su njegovu decu i pokušali da ga otruju. Neki su čak pokušali da spale njegovu kuću i ukradu poverljive papire, ali nisu uspeli. Jednoga dana dok je čovek svojim automobilom putovao u grad, jedan kamion je pokušao da ga pregazi, ali Bog je izazvao kovitlac koji ga je podigao iznad kamiona i ponovo bezbedno spustio na tle. U međuvremenu je kamion skrenuo u jarak i vozač je nastradao. Zato što se obratio, Bog je nekoliko puta ovom čoveku spasio život.

Sada ovaj bivši zli čovek propoveda o Hristu, pokazuje jevanđeoske filmove i obraća na stotine ljudi!.

39

Subota, 6. novembar 2027.

PRAVI UČENIK

Matej 28,18-20

Da li si ti učenik?

"I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha, Učeći ih da sve drže što sam vam zapovedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka. Amin." Matej 28,18-20.

Isus je naredio...

a. Idite dakle i naučite sve narode

b. Učeći ih da sve drže što sam vam zapovedao

I. DEFINICIJA UČENIKA

Grčka reč za učenik je "mathetes" Reč u njenim raznim oblicima pojavljuje se 289 puta. U drevno vreme "mathetes" je označavao pripravnika ili učenika koji je pripadao nekom učitelju ili pokretu.

U Novom zavetu ova reč se koristi za označavanje totalne povezanosti sa nekim u učeništvu. U Klasičnoj Grčkoj to je značilo vezati sebe za nekoga kako bi se naučilo njegovo praktično i teoretsko znanje, na primer, kovački zanat, umetnost, itd. Ovo je takođe bilo popularno u filozofskim školama. Na primer, Platon je bio Sokratov učenik. Bila je to promena načina života, novi način razmišljanja.

Mnogo puta bi način na koji se čovek oblačio pokazivao kojoj filozofskoj školi pripada.

Učenik. Od grčkog glagola "manthano" što znači učiti, obaveštavati, povećati znanje. Potiče iz reči "mathetes" što znači učenik, onaj koji sledi nečije učenje; i matheteuo, što znači slediti pravila i uputstva drugoga, biti njegov učenik; takođe i postati učenik, učiti, upućivati.

II. CILJ UČENIŠTVA

A. Biti kao Hristos

Luka 6,40.

"Nema učenika nad učiteljem svojim, nego i sasvim kad se izuči, biće kao i učitelj njegov." (Karadžić-Daničić)

40

"Nijedan učenik nije veći od svoga učitelja - i potpuno naučen, biće samo kao učitelj." (Savremeni srpski prevod)

"Nije učenik nad učiteljem. Pa i tko je posve doučen, bit će samo kao njegov učitelj." (Stvarnost)

B. Pokoravanje Hristovom liku

Rimljanima 8,29.

"Jer koje napred pozna one i odredi da budu jednaki obličju Sina njegovog, da bi On bio prvorođeni među mnogom braćom."

Veliki učitelju, uči nas svojom veštom rukom;

ne dozvoli da muzika koja je u nama umre!

Veliki vajaru, kleši i glačaj nas,

ne dozvoli da se izgubi i sakrije, Tvoj oblik u nama leži!

(Horacije Bonar)

C. Ispunjeni Hristovom puninom

Efescima 4,11-13.

"I On je dao jedne apostole, a jedne proroke, a jedne jevanđeliste, a jedne pastire i učitelje, Da se sveti priprave za delo službe, na sazidanje tela Hristovog; Dokle dostignemo svi u jedinstvo vere i poznanje Sina Božijeg, u čoveka savršenog, u meru rasta visine Hristove."

Efescima 3,17-19.

"Da se Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni; Da biste mogli razumeti sa svima svetima šta je širina i dužina i dubina i visina, I poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božijom."

"Jer u Njemu živi svaka punina Božanstva telesno." Kološanima 2,9.

D. Oblikovani grnčarevom rukom

Isaija 64,7.8.

"Nikoga ne bi da priziva ime Tvoje, da ustane da se Tebe drži, jer si sakrio lice svoje od nas i rastopio si nas bezakonjem našim. Ali sada, Gospode, Ti si naš Otac; mi smo kao, a Ti si naš lončar, i svi smo delo ruku Tvojih."

Jeremija 18,1-4

"Reč koja dođe Jeremiji od Gospoda govoreći: Ustani, i siđi u kuću lončarevu, i onde ću ti kazati reči svoje. Tada siđoh u kuću lončarevu, i gle, on rađaše posao na svom kolu. I pokvari se u ruci lon-

čaru sud koji građaše od kala, pa načini iznova od njega drugi sud, kako beše volja lončaru da načini."

II. CILJ UČENIŠTVA

Biti kao Hristos

Pokoravanje Hristovom liku

Ispunjeni Hristovom puninom

Oblikovani grnčarevom rukom

III. KARAKTERISTIKE UČENIKA

A. Da istraje u Hristovoj reči

Jovan 8,31

"Tada Isus govoraše onim Jevrejima koji Mu verovaše: Ako vi ostanete na mojoj besedi, zaista ćete biti učenici moji."

B. Da bude tvorac Reči

Matej 7,21-27

"Neće svaki koji mi govori: Gospode! Gospode! Ući u carstvo nebesko; no koji čini po volji Oca mog koji je na nebesima. Mnogi će reći meni u onaj dan: Gospode! Gospode! Nismo li u ime Tvoje prorokovali, i Tvojim imenom đavole izgonili, i Tvojim imenom čudesa mnoga tvorili? I tada ću im ja kazati: Nikad vas nisam znao; idite od mene koji činite bezakonje. Svaki dakle koji sluša ove moje reči i izvršuje ih, kazaću da je kao mudar čovek koji sazida kuću svoju na kamenu: I udari dažd, i dođoše vode, i dunuše vetrovi, i napadoše na kuću onu, i ne pade; jer beše utvrđena na kamenu. A svaki koji sluša ove moje reči a ne izvršuje ih, on će biti kao čovek lud koji sazida kuću svoju na pesku: I udari dažd, i dođoše vode, i dunuše vetrovi, i udariše u kuću onu, i pade, i raspade se strašno."

Jakov 1,22-2,1

"Budite, pak, tvorci reči, a ne samo slušači, varajući sami sebe. Jer ako ko sluša reč a ne tvori, on je kao čovek koji gleda lice tela svog u ogledalu; Jer se ogleda pa otide, i odmah zaboravi kakav beše. Ali koji providi u savršeni zakon slobode i ostane u njemu, i ne bude zaboravni slušač, nego tvorac dela, onaj će biti blažen u delu svom. Ako koji od vas misli da veruje, i ne zauzdava jezik svoj, nego vara srce svoje, njegova je vera uzalud. Jer vera čista i bez mane pred Bogom i Ocem jeste ova: obilaziti sirote i udovice u njihovim nevoljama, i

42

držati sebe neopoganjenog od sveta. Braćo moja! U veri Gospoda našeg slavnog Isusa Hrista ne gledajte ko je ko."

Previše hrišćana beleži svoje Biblije, ali njihove Biblije nikada ne obeležavaju njih!

Primer: Nauči da sviraš harmoniku

Tri službe Božje Reči koje služe kao ogledalo:

I Ispitivanje (stihovi 23-25)

Glavni cilj ogledala je da pogledate sebe i učinite sebe čistim i urednim koliko je to moguće.

Dok gledamo u ogledalo Božje reči, vidimo sebe onakve kakvi jesmo. Jakov spominje nekoliko grešaka koje ljudi čine dok gledaju u Božje ogledalo kada su samo slušači a ne i tvorci reči.

1. Oni samo bace pogled na sebe.

Oni nemarno čitaju Božju reč, ili imaju nemaran stav prema pravom proučavanju Pisma. Površno čitanje Biblije nikada ne otkriva naše najdublje potrebe.

2. Oni zaborave ono što su videli (Božju svetost i njihovu grešnost).

Kada bi mogli duboko da pogledaju u svoje srce, nikada ne bi zaboravili ono što su videli!

Isaija je povikao, "Jao meni! Pogiboh, jer sam čovek nečistih usana!" (Isaija 6,5)

Petar je povikao, "Iziđi od mene, Gospode! Ja sam čovek grešan. Luka 5,8.

3. Oni odbijaju da slušaju šta im Reč kaže da urade.

II. Obnavljanje

2.Mojsijeva 38,8

"I načini umivaonicu bronzanu i podnožje joj bronzano od ogledala koja donošahu gomilama žene dolazeći na vrata šatoru od sastanka."

Kada je gradio šator od sastanka, Mojsije je uzeo metalna ogledala od žena i od njih napravio umivaonik. Umivaonik je bio veliki bazen koji je stajao između bronzanog žrtvenog oltara i svetinje. Umivaonik je bio pun vode, i sveštenici su prali ruke i noge pre nego što su ulazili u svetinju da služe.

1. Voda za pranje je slika Božje Reči koja ima silu da čisti.

43

Jovan 15,3

"Vi ste već očišćeni rečju koju vam govorih."

Efescima 5,26

"Da je osveti očistivši je kupanjem vodenim u reči."

Jovan 17,17

"Osveti ih istinom svojom: reč je Tvoja istina."

Kada grešnik poveruje u Hrista, on se pere od greha.

1.Korinćanima 6,9-11

"Ili ne znate da nepravednici neće naslediti carstvo Božije? Ne varajte se: ni kurvari, ni idolopoklonici, ni preljubočinci, ni adžuvani, ni muželožnici, Ni lupeži, ni lakomci, ni pijanice, ni kavgadžije, ni hajduci, carstvo Božije neće naslediti. I ovakvi bejaste neki; nego se opraste i posvetiste i opravdaste imenom Gospoda našeg Isusa Hrista i Duhom Boga našeg."

Ogledalo Reči ne samo što nas ispituje i otkriva naše grehe, već nam pomaže i da se očistimo (1.Jovanova 1,9).

III. Promena

2.Korinćanima 3,17.18.

"A Gospod je Duh: a gde je Duh onde je sloboda. Mi pak svi koji otkrivenim licem gledamo slavu Gospodnju, preobražavamo se u ono isto obličje iz slave u slavu, kao od Gospodnjeg Duha."

Reč "menjati se" na grčkom daje nam reč "metamorfoza", promena spoljašnjosti koja potiče iz promene unutrašnjosti. Kada se ružna gusenica pretvori u prekrasnog leptira, to je metamorfoza. Kada vernik provodi vreme gledajući u Reč i Hrista, on se menja: slava iznutra vidi se spolja.

Rimljanima 12,2

"I ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnovljenjem uma svog, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija."

Psalam 139,23.24.

"Okušaj me, Bože, i poznaj srce moje, ispitaj me, i poznaj pomisli moje. I vidi jesam li na zlom putu, i vodi me na put večni."

1.Jovanova 1,8

44

"Ako kažemo da greha nemamo, sebe varamo, i istine nema u nama."

Naša prva odgovornost je da primimo Reč. Onda moramo da sprovedemo Reč, ili varamo sebe. To dovodi do treće odgovornosti.

III. KARAKTERISTIKE UČENIKA

A. Da istraje u Hristovoj reči

B. Da bude tvorac Reči

I Ispitivanje

Obnavljanje

Promena

IV. DEFINISANA CENA UČENIŠTVA

A. Hristos mora da bude prvi u vašem životu

Luka 14,25-33

"Iđaše pak s Njim mnoštvo naroda, i obazrevši se reče im: Ako ko dođe k meni, a ne mrzi na svog oca, i na mater, i na ženu, i na decu, i na braću, i na sestre i na samu dušu svoju, ne može biti moj učenik. I ko ne nosi krst svoj i za mnom ne ide, ne može biti moj učenik. I koji od vas kad hoće da zida kulu ne sedne najpre i ne proračuna šta će ga stati, da vidi ima li da može dovršiti? Da ne bi, kad postavi temelj i ne uzmože dovršiti, svi koji gledaju stali mu se rugati Govoreći: Ovaj čovek poče zidati, i ne može da dovrši. Ili koji car kad pođe s vojskom da se pobije s drugim carem ne sedne najpre i ne drži veću može li s deset hiljada sresti onog što ide na njega sa dvadeset hiljada? Ako li ne može, a on pošalje poslenike dok je ovaj još daleko i moli da se pomire. Tako dakle svaki od vas koji se ne odreče svega što ima ne može biti moj učenik."

B. Moramo da se odreknemo sebe.

Luka 9,23-25

"A svima govoraše: Ko hoće da ide za mnom neka se odreče sebe i uzme krst svoj i ide za mnom. Jer ko hoće dušu svoju da sačuva, izgubiće je; a ko izgubi dušu svoju mene radi onaj će je sačuvati. Jer kakvu će korist imati čovek ako sav svet pridobije, a sebe izgubi ili sebi naudi?"

Luka 14,27

"I ko ne nosi krst svoj i za mnom ne ide, ne može biti moj učenik."

45

Postojalo je vreme kada su se smrtne kazne obavljale javno. Osuđeni kriminalac vođen je kroz ulice peške ili na kolima do mesta pogubljenja, a narod koji je posmatrao ovu žalosnu povorku znao je šta se nalazi na kraju puta. Osoba koja se nalazila na putu ka gubilištu morala je da odbaci svaku zemaljsku nadu i ambiciju.

C. Odricanje od zemaljske imovine

Luka 14,33

"Tako dakle svaki od vas koji se ne odreče svega što ima ne može biti moj učenik."

IV. DEFINISANA CENA UČENIŠTVA

Hristos mora da bude prvi u vašem životu

Moramo da se odreknemo sebe.

Odricanje od zemaljske imovine

V. KONAČNA NAGRADA UČENIKA

A. Obećanje budućih blagoslova *(večnost sa Bogom, sloboda od bola, tuge i smrti)*

Otkrivenje 21,1-8

"I videh nebo novo i zemlju novu; jer prvo nebo i prva zemlja prođoše, i mora više nema. I ja Jovan videh grad sveti, Jerusalim nov, gde silazi od Boga s neba, pripravljen kao nevesta ukrašena mužu svom. I čuh glas veliki s neba gde govori: Evo skinije Božije među ljudima, i živeće s njima, i oni će biti narod Njegov, i sam Bog biće s njima Bog njihov. I Bog će otrti svaku suzu od očiju njihovih, i smrti neće biti više, ni plača, ni vike, ni bolesti neće biti više; jer prvo prođe. I reče Onaj što seđaše na prestolu: Evo sve novo tvorim. I reče mi: Napiši, jer su ove reči istinite i verne. I reče mi: Svrši se. Ja sam Alfa i Omega, Početak i Svršetak. Ja ću žednome dati iz izvora vode žive za badava. Koji pobedi, dobiće sve, i biću mu Bog, i on će biti moj sin. A strašljivima i nevernima i poganima i krvnicima, i kurvarima, i vračarima, i idolopoklonicima, i svima lažama, njima je deo u jezeru što gori ognjem i sumporom; koje je smrt druga."

B. Obećanje o sadašnjim blagoslovima

1. Mir - Jovan 14,27

"Mir vam ostavljam, mir svoj dajem vam; ne dajem vam ga kao što svet daje, da se ne plaši srce vaše i da se ne boji."

46

2. Ljubav - Jovan 15,9

"Kao što Otac ima ljubav k meni, i ja imam ljubav k vama; budite u ljubavi mojoj."

3. Radost - Jovan 15,11

"Ovo vam kazah, da radost moja u vama ostane i radost vaša se ispuni."

4. Ispunjenje svake zemaljske potrebe - Matej 6,33.34.

"Nego ištite najpre carstvo Božje, i pravdu Njegovu, i ovo će vam se sve dodati. Ne brinite se dakle za sutra; jer sutra brinuće se za se. Dosta je svakom danu zla svog."

Filibljanima 4,19

"A Bog moj da ispuni svaku potrebu vašu po bogatstvu svom u slavi, u Hristu Isusu."

V. KONAČNA NAGRADA UČENIKA

A. Obećanje budućih blagoslova *(večnost sa Bogom, sloboda od bola, tuge i smrti)*

B. Obećanje o sadašnjim blagoslovima

1. Mir - Jovan 14,27

2. Ljubav - Jovan 15,9

3. Radost - Jovan 15,11

4. Ispunjenje svake zemaljske potrebe - Matej 6,33.34.

47

Subota, 4. decembar 2027.

IDITE, IDITE, IDITE

Matej 28,18-20

"I pristupivši Isus reče im govoreći: Dade mi se svaka vlast na nebu i na zemlji. Idite dakle i naučite sve narode krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha, Učeći ih da sve drže što sam vam zapovedao; i evo ja sam s vama u sve dane do svršetka veka. Amin."

Ovaj tekst može da se razloži na tri različite, ali ipak povezane zapovesti:

1. Idite dakle i naučite sve narode.

Marko 16,15

"I reče im: Idite po svemu svetu i propovedite jevanđelje svakom stvorenju."

Kada je pisao crkvi u Efesu o jevanđelju, Pavle je u Efescima 1,13 rekao:

"Kroz kog i vi, čuvši reč istine, jevanđelje spasenja svog, u kome i verovavši zapečatiste se Svetim Duhom obećanja."

Mi imamo odgovornost da ispunimo ovu zapovest i propovedamo jevanđelje o spasenju.

Čineći to, pozivam vas da se iskreno molite i slušate vođstvo Svetog Duha. Treba da poznajemo Bibliju i poruku koju ona sadrži, da znamo stihove i da možemo uspešno da ih koristimo u izražavanju naše zahvalnosti što je Isus došao u telu, umro kao žrtva za naše grehe, i što je vaskrsao i vazneo se na nebo. Zato smo mi primili oproštenje i imamo nadu u vaskrsenje i večni život.

2. Idite dakle... krsteći ih va ime Oca i Sina i Svetog Duha. Druga određena zapovest je da krštavamo, i Marko 16,16 kaže:

"Koji uzveruje i pokrsti se, spašće se; a ko ne veruje osudiće se."

Krštenje je ceremonijalno delo koje simboliše odluku koju smo doneli. Krštenje je takođe i simbol smrti, ukopa i vaskrsenja našeg Gospoda. Mi se poistovećujemo sa tom smrti i ubijamo našeg starog čoveka greha.

Rimljanima 6,3-6.

48

"Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt Njegovu krstismo se? Tako se s Njim pogrebosmo krštenjem u smrt da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo. Jer kad smo jednaki s Njim jednakom smrću, bićemo i vaskrsenjem; Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu."

3. Idite dakle... učeći ih da sve drže što sam vam zapovedao.

Nije potrebno da sve naučimo pre nego što počnemo da učimo druge. Kada nešto naučite, i kada ste tome POSLUŠNI, onda ste najbolja osoba koja to može da nauči i druge.

Ako svetkujete subotnu zapovest, i znate zašto to radite, nema nikakvog razloga zašto ne biste mogli da učite druge o suboti.

Posmatrajući naš stih iz Mateja, verujem da zapovest kaže da je to odgovornost svih vernika. Svi treba da idemo i nalazimo učenike, da ih krstimo i učimo. Ako ste primili jevanđelje Isusa Hrista, i ako ste prihvatili dar spasenja, ako razumete šta je Isus uradio za vas, onda vi savršeno možete drugima da kažete šta ste primili, mir i oproštenje kroz Isusa.

Ako ste se krstili, razumejući značenje i važnost krštenja, onda savršeno možete da učite druge šta je krštenje i da ih vodite ka krštenju.

EVO JA SAM S VAMA U SVE DANE

Isus kaže da je dobio svu silu. Zatim, u 20. stihu On kaže da je sa nama u sve dane do svršetka veka. Ovde imamo Isusa, sa svom silom koju je dobio, kako govori da će uvek biti sa nama.

S obzirom na sotonu i na sve protivljenje koje izaziva u širenju Reči, ne bismo mogli da uspemo u tome bez Isusa na našoj strani.

Nažalost, sotona nije naš jedini protivnik u ispunjavanju ove zapovesti. Mi možemo sami sebi da budemo neprijatelji. Često smišljamo razloge zašto ne možemo da se uključimo u misonski rad.

Mnogi od nas su veoma zauzeti. Možda jednostavno nemamo vremena. Zaboravljamo da Bog kaže da SVE vreme pripada Njemu.

Ali ako dozvolimo da nas Sveti Duh vodi, imaćemo vremena, imamo Isusa, sa svom silom koju je dobio, i možemo da ostvarimo ovaj zadatak uz Njegovu pomoć.

NAŠE SOPSTVENO DVORIŠTE

Mnogi misle da moraju da odu u daleke zemlje da bi ostvarili ovaj nalog. Ali šta je sa ljudima u vašem mestu? Svi imamo svoj mali svet

49

u kome boravimo iz dana u dan. Naš posao, naši prijatelji, naša porodica, oni sa kojima se družimo. Ponekada se družimo samo sa drugim hrišćanima, i naši odnosi sa nevernima su veoma ograničeni.

Ali ako potražimo primere u Bibliji, da li su se Isus i Njegovi učenici družili samo sa hrišćanima?

Teško da ćemo neverne pronaći u crkvi. Moramo da odemo tamo gde se oni nalaze. Moramo da budemo svetlost u tami. Moramo da IDEMO. To je Isus rekao. IDITE dakle, i naučite sve narode, krsteći ih..."

Jedan od velikih problema crkve je što je toliko zauzeta učeći sebe kako da ostvari veliki nalog, da nema vremena da ode i da to uradi.

Treba da IDEMO. Imamo mnogo ljudi koji ovde u _____ čekaju da čuju jevanđelje.

AKCIJA

Pozvani smo da budemo narod od akcije, a ne da stagniramo.

Kada je Isus podelio ovce od jaraca u Mateju 25, On je podelio one koji su preduzimali akciju od onih koji to nisu činili.

Matej 25,31-45.

Govoreći o svetlosti svetu u Mateju 5,14-16, Isus je rekao:

"Vi ste videlo svetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji. Niti se užiže sveća i meće pod sud nego na svećnjak, te svetli svima koji su u kući. Tako da se svetli vaše videlo pred ljudima, da vide vaša dobra dela, i slave Oca vašeg koji je na nebesima."

Jasno je da nas Biblija poziva da budemo ljudi od akcije, i dok slušamo Reč, Isus će biti sa nama da nas vodi i štiti.

ZAHVALNOST

Moramo da upamtimo da će uvek biti onih koji će nas odbiti. Oni ne odbijaju nas, oni odbijaju Isusa. Mi smo samo glasnici, a Isus je poruka.

Treba da budemo zahvalni što živimo u mestu i zemlji gde relativno slobodno možemo da slušamo Isusov nalog. Mnogi na ovom svetu nemaju tu slobodu.

Kada je Isus poslao svoje učenike u svet, da uče i krštavaju, često je sve što su imali bilo Njegovo obećanje da će biti sa njima.

Želim da u svom umu vidite sliku kakve su bile te prve godine za hrišćane.

50

PROGONSTVA

Znamo da su hrišćani bili progonjeni još u Hristovo vreme. Znamo da je Pavle, pre nego što je postao apostol, hvatao i progonio hrišćane. Kada se obratio, on sam je postao predmet progonstva. Zašto? Samo zato što je bio hrišćanin. Da li se on sakrio? Ne, on je nastavio da nosi Isusove reči neznabošcima, bez obzira na tamnicu, pa i smrt.

U Delima 16,22-24 nalazimo jedan opis Pavlovog utamničenja.

"I slеže se narod na njih, i vojvode izdreše im haljine, i zapovediše da ih šibaju. I pošto ih zdravo izbiše baciše ih u tamnicu, i zapovediše tamničaru da ih dobro čuva. Primivši takvu zapovest on ih baci u najdonju tamnicu i noge im metnu u klade."

Rim je tokom tog vremena obraćao malo pažnje na hrišćane. Ali, godine 64. nove ere, pod Imperatorom Neronom, hrišćani su doživeli jedno od svojih prvih progonstava jer su bili okrivljeni za spaljivanje Rima. Smatra se da su u to vreme Petar i Pavle umrli mučeničkom smrću.

Godine 107. nove ere, Rim je proglasio da je hrišćanstvo ilegalna religija. Hrišćani su stalno bili progonjeni tokom sledećih nekoliko vekova, sve do vremena Dioklecijana i Galerija, starijeg i mlađeg imperatora na zapadu.

Početkom 303. godine nove ere, Dioklecijan, stariji imperator Rimskog carstva, pod nagovaranjem svog mlađeg imperatora Galirija, izdao je prvi dekret protiv hrišćana.

Oni su hrišćane već isterali iz institucija kao što je bila vojska, jer su terali vojnike da prinose žrtve paganskim bogovima, i otpuštali su ih kada bi to odbili. Ali 303. godine stvari su postale mnogo gore.

Po ovom prvom dekretu, trebalo je da se unište sve crkvene zgrade. Sveti Spisi i druge knjige bile su spaljene. Crkvena imovina je konfiskovana. Društveni status hrišćana se smanjio. Ako ste bili parničar u nekom sudskom slučaju, pre saslušanja morali ste da prinesete žrtvu paganskim bogovima. Hrišćani slobodnjaci su postajali robovi.

Ubrzo posle toga, verovatno u proleće iste godine, izdat je još jedan dekret: Hrišćani su stavljeni izvan zakona, Rimljani su na sve strane hapsili vođe crkve i bacali ih u tamnicu. Rimska vlada uzimala je imovinu hrišćana.

Pri kraju 303. godine, Dioklecijan je pripremao proslavu svoje vladavine, i kao znak dobre volje, ponudio je da pusti hrišćane iz tamnice, ako prinesu žrtve paganskim bogovima.

51

Rano 304. godine izdat je još jedan dekret. Celokupno stanovništvo Rima trebalo je da prinese žrtve, ili će dobiti smrtnu kaznu. Ovo progonstvo nastavljalo se sve do 312. godine, kada je Milanski Edikt legalizovao hrišćanstvo.

Tokom tog vremena hrišćani su bili mučeni i ubijani. Maksimus, imperator u Palestinskom području, sakatio je hrišćane koji su odbili da prinesu žrtve. U drugim delovima imperije bacali su ih pred divlje zveri.

ŠTA TO ZNAČI ZA NAS

Posmatrajući ovo vreme, razmislite kako je naš život drugačiji. Ali ipak, tokom tog vremena kada je biti hrišćanin značilo smrt, hrišćanstvo se širilo.

Da li bismo bili više skloni da širimo jevanđelje kada bi hrišćanstvo bilo stavljeno izvan zakona, kada bi naše crkve bile spaljene, kada bi propovednici i starešine bili uhapšeni, bačeni u tamnicu, mučeni i ubijeni?

Zamislite vreme kada niste smeli javno da objavite svoje hrišćanstvo, u strahu od smrti. Zamislite sastanke u tajnim grobnicama ispod grada, jer ni jedno drugo mesto nije bilo bezbedno. Zamislite da imate tajne simbole kojima ste sebe prepoznavali kao hrišćane (riba u prašini).

Ali, zamislite koliko utehe biste imali u Isusu, koji je rekao da ima svu silu i da će uvek biti sa nama, ako biste stajali u sred Rimskog koloseuma, odbijajući da prinesete žrtvu, znajući da ćete uskoro biti bačeni pred lavove. Ove reči imale bi novo značenje za vas. Molim se da niko ne doživi tako nešto.

Progonstvo je i dalje oko nas, u svetu danas. Nije potrebno da se vratimo u Dioklecijanovo vreme da to vidimo. Imamo mnogo toga na čemu treba da budemo zahvalni.

ZAKLJUČAK

U našoj crkvi imamo mnogo razloga za zahvalnost, mnogo uslišenih molitava i divnih načina na koje je Gospod vodio naš život. Posebno treba da budemo zahvalni što je Isus umro za naše grehe, platio kaznu za naše prestupe, i što nam je ponudio večni život sa Njim. Hajde da ostvarimo Isusove poslednje reči iz Mateja, da ispunimo Njegov nalog.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2026.
Za internu upotrebu